
DE *danske*
STJERNE

Maj 1972 · 121. Årgang · Nummer 5

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE JOSEPH ANDERSON,
assistent til De tolv Råd

Vi må betale en pris for alt, hvad vi ønsker at eje, enten det er temmeligt eller åndeligt, og stort set får vi også, hvad vi betaler for. Hvis jeg for eksempel købte et sæt tøj og ønskede det bedste snit i den smartest mulige facon, så måtte jeg naturligvis betale mere, end hvis jeg ville stille mig tilfreds med et sæt tøj af tarveligt klæde, der også var middelmådigt forarbejdet. Det samme forhold gør sig gældende, hvis jeg køber hus, bil eller hvilken som helst anden ting. Hvis det er viden, jeg søger, må jeg betale derfor ved at studere, anstille undersøgelser, jeg må virkelig ofre tid og umage derpå.

Det samme gør sig gældende, når det drejer sig om åndelige værdier. Man kan simpelt hen ikke vente at få evigt liv, hvis man ikke er villig til at betale „prisen“ herfor og virkelig gøre de ting, som forlanges for at opnå frelse og ophøjelse.

Herrn har sagt os, „... Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“ (Matt. 11:30). Dette betyder ikke, at man kan opnå ophøjelse i vor himmelske Faders rige til „udsalgpris“. Der findes mennesker, der lokker med sådanne tilbud, men man får kun, hvad man betaler for. Hvis vi ønsker at opnå evigt liv i vor Faders rige, er det ikke nok bare at have en passiv tro på vor Herre og Frelser og Hans store forløsende offer.

Er der nogen grund til at tro, at vi kan opnå de allerstørste velsignelser, som Faderen kan give os, til „nedsat“ pris? ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Jeg ved, at min forløser lever. Af Præsident Joseph Fielding Smith	179
To nye templer indviet. Af Doyle L. Green	182
Washington templet. Af Frank Miller Smith	184
King Follett talen. Af Joseph Smith jr.	186
Førene skønt forskellige	191
En prøvetid. Af Henry D. Taylor	192
Formålet med livet: at blive prøvet. Af Franklin D. Richards	194
Om børn, bøger og forældre. Af Elliot D. Landau	197
Enhver ung mand bør om muligt tage på mission. Af LeGrand Richards	199
Burde budene skrives om? Af Richard L. Evans	202
Du og din hjemmelærer. Af George Durrant	205
Spørgsmål og svar	206
Den eneste sande kirke. Af Boyd K. Packard	210
Kirkens orden og praksis	212
Vi har et valg. Af Eldred G. Smith	214

Børnens sider

Mellem venner. Af Ezra Taft Benson	65
Fra mørke til lys. Af Dale Kilbourn	69
Jakob. Af Mabel Jones Gabbott	71
Helga fra Tyskland. Af Virginia Sargent	74
Mælkespenden. Af Mary Pratt Parrish	77

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Maj 1972
121. Argang · Nummer 5

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Jeg ved, at min forløser lever

Kære brødre og søstre.

Jeg byder jer velkommen til endnu en generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og glæder mig inderligt over, at det er faldet i min lod at stå her foran jer og vidne om dette store værks sandhed og guddommelighed.

Vi sidste dages hellige er et velsignet og begunstiget folk. Det er faldet i vor lod at blive „et kongerige af præster og et helligt folk“ (2. Mos. 19:6). Herren har udvalgt os, som Han udvalgte vore forfædre „til sit ejendomsfolk, blandt alle folk på jorden“. (5. Mos. 7:6)

Vi står stærkt, fordi dette værk er grundlagt på de evige sandheder. Vi behøver ikke at frygte fjendens brændende kastespyd, ej heller at være foruroeligt

over begivenhederne ude i verden, så længe vi bevæger os i det lys, som den nådige Fader så gavmildt har udgydt over os i denne Evangeliets sidste uddeling.

I sin uendelige visdom og for at opfylde pagterne og de løfter, som blev givet de fordums profeter, har Herren i disse sidste dage gengivet sit evige Evangeliums fylde. Dette Evangelium er Frelsesplanen. Den blev antaget og oprettet i evighedernes store råd, før verdens grundvold blev lagt og blev igen åbenbaret i vore dage for at frelse og velsigne alle Guds børn over hele jorden.

I følge denne store og evige plan kan vi frelses gennem Kristus. Det sker på grund af Hans uendelige og evige soning ved udgydelsen af Hans blod.

TALE HOLDT AF
PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH
til den 141. generalkonference

Han er Guds søn, og Han kom til verden for at løskøbe mennesket fra både den legemlige og åndelige død, der ellers, på grund af syndefaldet, var blevet vor skæbne.

På grund af Hans godhed og nåde skal alle mennesker komme frem fra deres grave for at blive dømt i overensstemmelse med deres gerninger i kødet. Så skal de, der troede og adlød Hans Love, arve evigt liv i Hans Faders rige. Det er på grund af Hans forsonende offer, at denne vidunderlige velsignelse er mulig for dem, der elsker Ham og tjener Ham af hele deres hjerte.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse love, som mennesket må adlyde for at opnå frelse, og som udgør Jesu Kristi Evangelium, idag åbenbares for profeter og apostle, og at de nu administreres af Hans Kirke, som Han har genoprettet på jorden.

Men det er ikke kun til vor gavn, at disse store og evige sandheder, som mennesket må rette sig efter, hvis det ønsker at opnå frelse, er blevet åbenbaret os. De er for alle mennesker, uanset nationalitet, race og sprog.

Næsten seks hundrede år før Kristi komme sagde den store profet Nephi til sit folk: „ . . . thi der er een Gud og een hyrde over hele jorden.“

„Og den tid kommer, da han vil åbenbare sig for alle folk.“ (1. Nep. 13:41-42)

Den dag er nu for hånden. Dette er timen, hvor Evangeliet skal prædikes for hele verden, og hvor Herrens rige skal opbygges i alle nationer, som er

modtagelige for sandheden; som vil forene sig med Kirken; og som skal være et lys for deres indbyggere.

Da vi for nylig holdt konference i Manchester i England, så vi mange eksempler på det britiske folks styrke og evne til at være ledere. Kirken i Storbritannien er blevet voksen, og de engelske hellige er både parate og i stand til at forvalte Evangeliet for folket.

Og som sagerne står for dem, sådan forholder de sig også, eller vil komme til at forholde sig, i andre lande. Evangeliet er for alle mennesker, og Herren forventer af dem, som modtager det, at de efterlever det og gør andre mennesker af samme nationalitet og sprog bekendt med det.

Det er derfor, at vi, i en kærlighedens og broderskabets ånd, anmoder alle mennesker om at tilegne sig ordene om evigt liv, gengivet i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith og hans trosfæller. Vi opfordrer vor Faders andre børn om at „komme til Kristus og blive fuldkommen i Ham“ og fornægte al „ugudelighed“. (Mor. 10:32).

Vi opfordrer dem til at tro på Kristus og Hans Evangelium, at komme til Hans Kirke og blive en af Hans hellige.

Vi har smagt Evangeliets frugt og ved, at den er god, og vi ønsker for alle mennesker, at de må modtage de samme velsignelser og den samme ånd, der så storsindet er udøst over os.

Vor pligt i Kirken er at tilbede Herren i ånd og sand-

hed, og det prøver vi at gøre af hele vort hjerte, af hele vor styrke, og hele vort sind. Jesus sagde: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.“ (Matt. 4:10)

Vi tror, at tilbedelse er meget mere end bøn og prædiken og ceremonier. Tilbedelse er først og fremmest at holde budene, at følge Guds Søns fodspor, altid at behage Ham. Det er nemt nok at hykle, men det er en ganske anden sag at bøje sig for og ære Hans vilje ved at følge Hans eksempel.

Vor frelser, Jesus Kristus er det store forbillede. Vor mission er at lægge vort liv an efter Ham og gøre det, Han ønsker, vi skal gøre. „... Hvad slags mænd burde I da ikke være?“ spurgte Han sine nephittiske disciple, og så svarede Han selv: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.“ (3. Nep. 27:27.)

Jeg er overmåde glad for at have lejlighed til at følge i Hans fodspor. Jeg er taknemmelig for de ord om det evige liv, som jeg har modtaget. Jeg er glad for at være i denne verden og for det håb, jeg har, om evigt liv i den kommende verden, hvis jeg forbliver tro til enden.

Hele mit liv har jeg studeret Evangeliets principper og tænkt meget derover, og jeg har forsøgt at efterleve Herrens love. Som følge deraf er der i mit hjerte opstået stor kærlighed til Ham og Hans værk og til alle dem, der søger at fremme Hans værk på jorden. Jeg ved, at Han lever, at Han regerer over Himmelen oven til og over jorden hernede, og at Hans formål vil sejre. Han er vor Herre og vor Gud, og udover Ham er der ingen Frelser.

„Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers omfang kan ingen udgranske.“ (L. & P. 76:1-2)

Jeg må sige med Job, hvis kundskab kom fra samme sted som min egen kundskab: „Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem,“ og at, „Når min sønderlidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed...“ (Job 19:25-27)

Og som jeg følger mit vidnesbyrd til Job's, må jeg da også sammen med ham i taknemmelighed udbrøde: „... Herren gav, og Herren tog, Herrens navn være lovet!“ (Job 1:21)

Jeg beder om, at vi alle må blive ledet af den Heligånds kraft, at vi må stå retfærdige for Herren, og at vi må arve evigt liv i de boliger og riger, der gøres rede for de lovlydige.

Dette skal være min bøn, i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

○

DOYLE L. GREEN,
Director, Church Magazines

To nye templer indviet

To nye templer i Utah, et i Ogden og et i Provo, blev indviet i januar og februar måned, 1972. De betjener medlemmer af Kirken i de mest folkerige dele i staten bortset fra Salt Lake City, og dæmper op for det pres, der har været på templerne i Salt Lake, Logan og Manti, og muligvis, at der udføres arbejde for yderligere titusinder af døde hvert år.

Det er nioghalvfjerds år siden, at det sidste tempel blev fuldført og indviet i Utah. Dette store bygningsværk var Salt Lake templet, der blev påbegyndt i 1853 og indviet fyrré år senere, den 6. april 1893, af præsident Wilford Woodruff. Præsident Joseph Fielding Smith, som ledede indvielsen af de to nye templer, var som sytten-årig til stede, da Salt Lake tempel blev indviet.

Siden den tid er der blevet bygget templer på steder der ligger vidt omkring i verden, såsom Hawaii, Canada, Arizona, Idaho, Los Angeles, Oakland, Schweiz, England og New Zealand. Endnu et tempel er under opførelse i nærheden af Washington D. C. og ventes fuldført i 1974.

Man har i mange år ønsket sig yder-

ligere tempelfaciliteter i Utah. Der ligger en bakke nordøst for Provo, der i mange år er blevet kaldt Tempelbakken. Drømmen om at se et tempel opført på den svandt i 1904, da det blev besluttet, at grunden skulle lægges ind under Brigham Young universitetet.

En notits i *Deseret News*, dateret Ogden, den 16. maj 1921, lød således: „En tempelgrund blev synet tidligt søndag morgen af præsidenterne Heber J. Grant og Anthony W. Ivins sammen med de lokale kirkemyndigheder.“ Der stod endvidere: „Der har længe været en bevægelse i gang her i byen for et nyt tempel, hvilket skyldes medlemmernes optagethed af genealogisk arbejde og tempelarbejde, og den kendsgerning, at kun et begrænset antal kan betjenes i Salt Lake templet.“

I 1966 viste en statistisk undersøgelse, at 52 procent af alt tempelarbejde blev gjort i tre templer, nemlig Salt Lake, Logan og Manti, skønt der er 13 templer i brug.

I en periode tænkte man meget på at ombygge Logan og Manti templerne, så de kunne betjene flere mennesker,

men efter en grundig undersøgelse stod det klart, at for virkelig at udvide templernes kapacitet var det nødvendigt at rive hele den indre udsmykning ned, og dette kunne, mente man, ikke betale sig. Følgelig blev det ved et møde, bemyndiget af præsident David O. McKay, og afholdt af præsidenterne Hugh B. Brown og N. Eldon Tanner, begge rådgivere i Det Første Præsidentskab, foreslået, at man byggede nogle nye templer. Til stede ved mødet var 28 stavspræsidentskaber fra Provo egnen og en tilsvarende gruppe af 25 stavspræsidentskaber fra Ogden egnen, i hvilke to områder, de nye templer skulle placeres.

Man forklarede stavspræsidentskaberne, at skønt der var andre områder, hvor Kirken havde brug for flere templer, ræsonnerede man som så, at de to foreslåede Utah templer ville betjene flest mennesker. Stavspræsidentskaberne accepterede glade forslaget, og lovede projektet fuld støtte.

En højtidelighed blev holdt den 8. september 1969, i anledning af det første spadestik til Ogden templet, og en

*I de nye templer er dåbsbassinet opført efter traditionelt mønster. (modsatte side)
Ordinanceværelse (til venstre) og det celestiale værelse (til højre) i Ogdens templet, er meget lig de tilsvarende værelser i Provo templet.*

hjørnestein blev lagt den 7. september, 1970. I Provo gravede man den første skovifuld jord den 15. september, 1969, og hjørnesteinen blev lagt den 21. maj, 1971.

I store træk var der brug for fire etager, en under jorden og de tre andre over jorden. I Ikælderetagen ligger dåbsrummet, rum til det mekaniske udstyr, fyret, vaskeriet, spisestuen, tempelarbejdernes garderobeskabe og plads til opmagasinering. Stueetagen, som er 61x56 meter, indeholder en foyer og en indgangshal, kontorer, herreomklædningsrum, dameomklædningsrum, brudeværelser, undervisningslokaler til brudgomme og venteværelser. På første sal er der en kirkesal og 13 besælgingsværelser. I den øverste etage er der seks ordinanceværelser og det celestiale værelse. Der er elevatorer til alle etagerne og rullende trapper mellem de tre øverste etager.

De øverste etager er konstrueret, så de er noget helt for sig selv. Som det fremgår af planen over den øverste etage, går hele gangen etagen rundt lige indenfor ydermuren. Indgangene til ordinanceværelse sker fra gan-

gen. Og da det omtrent er umuligt at fare vild i bygningen, regner man med, at der ikke vil blive spildt nogen unødvendig tid, og at arbejdet vil gå hurtigt og effektivt for sig.

I hvert af ordinanceværelserne kan der sidde 80 personer, og der vil blive holdt sessioner med regelmæssige mellemrum, eller når som helst værelset er fyldt. Dette betyder, at der ikke er lang ventetid, før en session begynder, ligemeget hvornår man ankommer til templet.

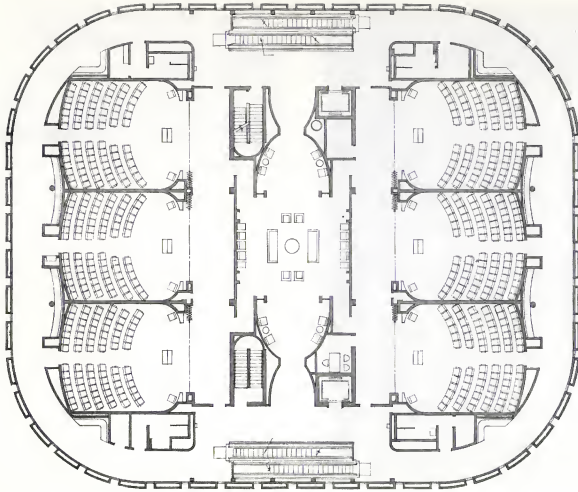
Det er interessant at lægge mærke til, at disse planer og fremgangsmåder gør, at disse templer kan rumme det samme antal mennesker om dagen som de allerstørste templer.

Skønt templerne blev bygget efter den helt samme plan indvendigt, vil man ved nærmere eftersyn se, at det ydre er meget forskelligt. Buerne og gitterværket på døre og vinduer i stueetagen er forskellige. Fundamentet på Provo templet er smykket med et blomsterrelief, mens Ogdens templets sten er riflede. Det er værd at lægge mærke til Ogdens templets dekorative metalgitterværk mellem stenene på anden etage. Blomster og

springvandsmotiverne gentages på Provo templets tårn, og den riflede søjleeffekt tager sig smukt ud på Ogdens tårnet, hvad der giver tårnene, der er ca. 53 meter høje, et vidt forskelligt udseende.

Som traditionen byder, var de to templer åbne for offentligheden, før de blev indviet.

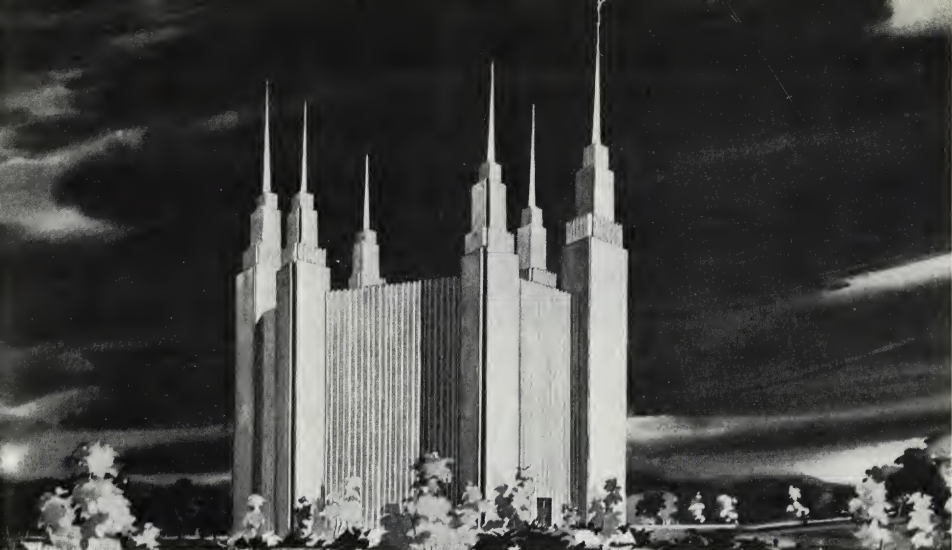
Ogdens templet blev indviet i syv sessioner den 18., 19. og 20. januar. Provo templet blev indviet under to højtideligheder den 9. februar. Alle højtidelighederne blev holdt under Det Første Præsidentskabs ledelse. Generalautoriteterne var til stede under alle indvielsessionerne og talte som foreskrevet af Det Første Præsidentskab.

Washington templet

AF FRANK MILLER SMITH

Washington templet — „juvelen blandt templer“ som det blev kaldt af præsident David O. McKay, da han godkendte planerne — bygges nu i et skovklædt område lige uden for U.S.A.'s hovedstad Washington, D.C. Dette det sekstende tempel, bygget af Kirken, er enestående godt planlagt og konstrueret. Et vigtigt aspekt af planlægningen er den virkning, templet burde have på missionsmarken verden over, hvor Evangeliet prædikes. Mere end 17 millioner turister besøger Washington, D.C., hvert år, heriblandt hundreder af tusinder fra andre lande og kontinenter. Mange af disse kommer som statsoverhoveder for at hilse på og forhandle med præsidenten for De forenede Stater og andre ledere, heriblandt de lovgivende. De kommer som besøgende og som venner; de kommer som turister; de kommer for at handle og i tjenestøjemed. Der kommer mennesker uden ophør. Derfor vil dette tempel, når det anbringes der, være et monument for Kirken og vil stå som et symbol for

sandheden overfor „alle nationer, stammer og tungemål.”

Templet vil stå i byens nordlige udkant på en grund, hvor 23 hektar skov har stået urørt fra det tidspunkt, da træerne spirede op af jorden. Fire en halv hektar vil blive ryddet.

Denne tempelgrund bliver helt anderledes end ved de andre templer, på grund af disse haveagtige omgivelser, der vil gøre det ud for en lille forst-botanisk have.¹ Rundt om bygningerne kommer der blomsterbede, buske og dekorative træer, og mellem træerne i skoven vil der der her og der være kornel, rhododendron og azalia.

Skønt der vil være nem adgang til templet, vil det, som det er placeret der på et af de højeste punkter i området, alligevel ligge isoleret af skoven, sådan at det med tiden hverken kan skæmmes af industri- eller bolig-områder.

Templets arkitektoniske form, som er godkendt af Det Første Præsidentskab, følger samme concept som Salt Lake templet med de himmelstræben-

de tårne, hvis storslæthed er velkendt for både medlemmer og ikke-medlemmer verden over.

Fra jordoverfladen tildet højeste punkt på Moroni-statuen vil det komme til at måle 88 meter. Der bliver syv etager, med det højtidelige mødeværelse på øverste etage. Dertil føjes endnu et usædvanligt træk, nemlig at der rundt om det celestiale værelse, vil ligge seks ordinance-værelser, sådan som det også er tilfældet med Ogden og Provo templerne.

Washington templet vil blive det første tempel med marmorfacade. Marmoret, som skal have ganske svage årer for at bryde al hvidheden og gøre templet endnu smukkere, vil blive hentet fra Alabama.

Det var præsident McKay, der den 15. november, 1968, meddelte, at man havde besluttet at bygge templet på en grund, der allerede tilhørte Kirken. Ældste Hugh B. Brown, som dengang var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, indviede grunden, hvorpå templet skal stå, i december, 1968.

Templet vil formodentlig stå færdigt i begyndelsen af 1974, og vil så være åbent for offentligheden i løbet af det forår. Det forventes, at man vil kunne begynde ordinance-sessionerne om sommeren samme år.

Templet vil betjene det område, der strækker sig langs hele U.S.A.'s østlige kystlinje og helt op i Canada, i hvilket område der bor ca. 300.000 medlemmer. ○

¹ Område, hvor der er plantet mange sjældne træarter.

KING FOLLETT TALEN

AF JOSEPH SMITH, JR. (1805-1844)

Den første præsident af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dette er slutningen på „King Follett talen“, som blev holdt ved en konference i Nauvoo, Illinois, af Joseph Smith d. 7. april 1844.

Første del af denne klassiske tale stod i april-Stjernen side 14.

Læserne bør erindre, at talen er rekonstrueret fra håndskrevne notater, som fire brødre havde gjort. Det er også vigtigt at vide, at profetens fjender var tæt på og at de blot fire måneder senere blev årsag til hans død.

Dette afsnit er taget fra: Joseph Smiths Lærdomme side 425-437. (I bogen findes en del fodnoter, der forklarer nogle af punkterne i talen. På grund af pladmangel har det ikke været muligt at bringe dem her. TSD.)

Den udødelige ånd

Jeg har et andet emne, jeg kan opholde mig ved, og som er beregnet på at ophøje mennesket; men det er mig umuligt at sige meget om dette emne. Jeg vil derfor blot berøre det, for tiden vil ikke tillade mig at sige alt. Det står i forbindelse med emnet om de dødes opstandelse — nemlig sjælen — den udødelige ånd. Hvor kom den fra? Alle lærde mænd og teologiske doktorer siger, at Gud skabte den i begyndelsen; men det er ikke tilfældet; selve denne ide gør mennesket ringere efter min mening. Jeg tror ikke på denne lære; jeg ved bedre. Hør derom, alle I jordens ender; thi Gud har sagt mig det; og dersom I ikke tror mig, vil det dog ikke gøre sandheden virkningsløs. Jeg vil få et menneske til at forekom-

me som en tåbe, før jeg er færdig, hvis han ikke tror det. Jeg vil fortælle om bedre ting.

Vi siger, at Gud selv er et selveksisterende væsen. Hvem sagde jer det? Det er rigtigt nok, men hvordan kom det ind i hovedet på jer? Hvem fortalte jer, at mennesket ikke eksisterede på lignende måder efter de samme principper? Mennesket eksisterer i virkeligheden efter de samme principper. Gud skabte hylsteret og satte en ånd i det, og det blev en levende sjæl. (Henviser til den gamle Bibel.) Hvordan lyder det i Hebræerbrevet? Der står ikke i Hebræerbrevet, at Gud skabte menneskets ånd. Der står: „Gud skabte mennesket af jorden og satte Adams ånd i det, og således blev han en levende sjæl.“

Den forstand eller den intelligens, som mennesket er i besiddelse af, er i lighed med Gud selv. Jeg ved, at mit vidnesbyrd er sandt; når jeg derfor taler til de sørgende her, hvad har de egentlig tabt? Deres slægt og venner er kun adskilt fra deres legemer kort tid: deres ånder, som eksisterede hos Gud, har så at sige kun forladt dette jordiske hylster for en kort tid; og de eksisterer nu på et sted, hvor de taler sammen på en måde, som vi gør her på Jorden.

Jeg taler nu om menneskeåndens udødelighed. Er det logisk at sige, at åndernes intelligens er evig udødelig, og at den alligevel havde en begyndelse? Åndernes intelligens havde ikke nogen begyndelse og vil heller ikke have nogen ende. Det er god logik. Det, der har en begyndelse, må også have en ende. Der har aldrig været en tid, hvor der ikke fandtes ånder; thi de er i og af samme evighed som vor himmelske Fader.

Jeg vil ikke anstille flere betragtninger over menneskeånden; thi jeg taler om menneskets legeme og ånd — om emnet: de døde. Jeg tager nu denne ring af min finger og sammenligner den med menneskeånden — den udødelige del, fordi den ikke har nogen begyndelse. Sæt nu at vi skærer den i to; så har den en begyndelse og en ende, men sæt den så sammen igen, så fortsætter den som et evigt kredsløb. Således er det også med menneskets ånd. Dersom den havde en begyndelse, vil den også så sikkert som Herren lever, have en ende. Alle tåber og lærde og vise mænd fra skabelsens begyndelse, som siger, at menneskeånden havde en begyndelse, beviser, at den må have en ende; og dersom den lære er sand, så vil læren om tilintetgørelse være sand. Men hvis jeg har ret, kunne jeg med frimodighed forkynde fra hustagene,

at Gud aldrig havde magt eller evne til overhovedet at skabe menneskeånden. Gud selv kunne ikke skabe sig selv.

Intelligens er evig og består efter et selveksisterende princip. Det er en ånd fra evighed til evighed, og der er ikke nogen skabelse ved det. Alle de ånder, som Gud nogensinde har sendt ind i verden, er modtagelige for udvidelse.

De første principper angående mennesket er selveksisterende med Gud. Gud selv, der befandt sig midt mellem ånder og herlighed, fordi han var mere intelligent, indså det passende i at indstifte love, hvorved de øvrige kunne få lov til at skride fremad som han selv. Det forhold, vi har til Gud, sætter os i en stilling, der igen sætter os i stand til at vokse i erkendelse. Han har magt til at indstifte love til at belære de svagere intelligenser, så de kan blive ophøjet med ham selv, så at de kan opnå yderligere herlighed og al den kundskab, magt, herlighed og intelligens, der er nødvendig for at frelse dem i åndeverdenen.

Det er sund lære. Den smager godt. Jeg kan smage det evige livs princip, og det kan I også. De er givet mig ved Jesu Kristi åbenbaring; og jeg ved, at når jeg fortæller jer disse det evige livs ord, som de gives mig, smager I dem, og jeg ved, at I tror dem. I siger, at honning er sød, og det gør jeg også. Jeg kan også smage det evige livs ånd. Jeg ved, den er god; og når jeg fortæller jer om disse ting, som blev givet mig ved inspiration af den Helligånd, så er I simpelthen nødt til at modtage dem som noget sødt og glæde jer mere og mere deraf.

Menneskets forhold til Gud

Jeg vil gerne sige mere om menneskets forhold til Gud. Jeg vil åbne je-

res øjne med henblik på jeres døde, Alt, hvad Gud i sin uendelige visdom har set formålstjenligt og passende at åbenbare os, mens vi bor her på jorden, med henblik på vore jordiske legemer, bliver åbenbart til os rent begrebsmæssigt og afhængigt af dette jordiske tabernakels slægtskab, men åbenbares vore ånder akkurat, som om vi slet ikke havde noget legeme; og de åbenbaringer, der vil frelse vor ånd, vil også frelse vort legeme. Gud åbenbarer dem til os uden at have tanke for nogen evig opløsning af legemet eller tabernaklet. Heraf ansvaret, det frygtelige ansvar, der hviler på os med henblik på vore døde; thi alle ånder, der ikke har adlydt evangeliet i kødet, må enten tage det i ånden eller blive fordømt. En højtidelig tanke! — en frygtelig tanke! Er der intet, der kan gøres? — ingen forberedelse — ingen frelse for vore fædre og venner, som er døde uden af have haft lejlighed til at adlyde og efterleve Menneskesønnens forordninger? Jeg ville inderligt ønske, at jeg havde fyrretyve dage og nætter, som jeg kunne benytte til at fortælle jer alt! Jeg ville lade jer vide, at jeg ikke er nogen „falden profet“.

Vort største ansvar

Hvilke forjættelser er der blevet givet med henblik på emnet: de dødes frelse? og hvad slags mennesker er de, der kan frelses, selv om deres legemer hensmuldrer og forfalder i graven? Når Gud forkynder og lærer os sine bud og befalinger med henblik på evigheden; thi Gud ser på os, som om vi var i evigheden. Gud bor i Evigheden og ser ikke på tingene, som vi gør.

Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde. Apostlen siger: „De kan

ikke nå til fuldendelsen, uden at vi var med." (Hebr. 11:40) Thi det er nødvendigt, at beseglingsmagten er i vore hænder til at besegle vore børn og vore døde til tidernes fyldes uddeling — en uddeling, hvor de forjættelser skal indfries, som Jesus Kristus gav før verdens grundlæggelse til menneskets frelse.

Nu vil jeg tale om dem. Jeg vil møde Paulus på halvvejen. Jeg siger til dig, Paulus, du kan ikke nå fuldendelsen eller blive fuldkommen uden os. Det er nødvendigt, at de, der går forud for os, og at de, der kommer efter os, har frelse fælles med os; og således har Gud gjort det obligatorisk for mennesket. Derfor sagde Gud: „Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Mal. 4:5)

Jeg vil gerne fremsætte en erklæring med hensyn til de forholdsregler, som Gud har forordnet til at indpasses efter menneskenes forhold — fremsat fra før verdens grundlæggelse. Hvad har Jesus sagt? Alle synder, alle slags gudsbespøttelser og enhver overtrædelse med undtagelse af en, som mennesket kan gøre sig skyldig i, kan tilgives; og der er en vis frelse for alle mennesker, enten i denne verden eller i den tilkommende, som ikke har begået den utilgivelige synd, idet der er truffet bestemte foranstaltninger desangående enten i denne verden eller åndeverdenen. Derfor har Gud lavet en bestemmelse, at hver ånd i den evige verden kan blive eftersporet og frelst, medmindre vedkommende har begået den utilgivelige synd, som han hverken kan få tilgivelse for i denne verden eller i åndeverdenen. Gud har udarbejdet en frelse for alle mennesker, dersom de ikke har begået en

vis synd; og hvert eneste menneske, som har en ven i de evige boliger, kan frelse ham, dersom han ikke har begået den utilgivelige synd. Og således kan man se, hvor langt man kan blive en frelser.

Den utilgivelige synd

Et menneske kan ikke begå den utilgivelige synd efter legemets opløsning, og der står en mulighed åben for at skabe vej ud deraf. Kundskab frelser et menneske; og i åndeverdenen kan intet menneske blive ophøjet uden ved kundskab. Så længe et menneske ikke vil give agt på budene, må han afvente frelse. Hvis et menneske har kundskab, kan han blive frelst; men, hvis han har gjort sig skyldig i store synder, vil han blive straffet for dem. Men når han er villig og rede til at adlyde evangeliet, hvad enten det er her eller i åndeverdenen, vil han blive frelst.

Et menneske er sin egen plageånd og sin egen fordømmer. Derfra stammer udtalelsen: De skal gå ind i ildsøen, der brænder med svovl. Skuffelsens kval og pinsel i menneskets sind er lige så stærk som en ildsø, der brænder med svovl. Således er altså menneskets pine og plage, siger jeg.

Jeg kender skriften og forstår den. Jeg sagde, at intet menneske kan begå den utilgivelige synd efter legemets opløsning og heller ikke her i livet, førend han har modtaget den Helligånd; men de må gøre det her i verden. Derfor blev Jesu Kristi frelse udvirket for alle mennesker for at sejre over djævelen; thi hvis den ikke fik fat i ham det ene sted, ville den på det andet, thi han stod op som frelser. Alle vil lide, indtil de adlyder Kristus selv.

Kampen i himlen var denne: Jesus

sagde, at der fandtes vise sjæle, der ikke ville blive frelst, og djævelen sagde, at han kunne frelse dem alle, og Jesus forelagde sine planer for det store råd, som gav Jesus Kristus deres stemme. Og derfor gjorde djævelen oprør imod Gud og blev forstødt sammen med alle, som gav ham deres støtte. (Den kostelige Perle, Moses's Bog, 4:1-4; Abrahams Bog, 3:23-28.)

Syndernes forladelse

Der vil blive forladelse for alle synder med undtagelse af synden mod den Helligånd, thi Jesus vil frelse alle med undtagelse af fortabelsens sønner. Hvad må et menneske gøre for at begå den utilgivelige synd? Han må have modtaget den Helligånd, fået himlene åbnet for sig og kendt Gud, og så synde imod ham. Efter at et menneske har syndet mod den Helligånd, står der ingen omvendelse åben for ham. Han må sige, at solen ikke skinner, selv om han virkelig ser den; han må fornægte Jesus Kristus, når himlene har været åbnet for ham og må fornægte frelsesplanen, til trods for at hans sind har været modtagelig for dens sandhed, og fra det øjeblik begynder han at blive en fjende. Det er tilfældet med mange apostater fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Når et menneske begynder at blive en fjende af dette værk, jager han mig, han søger at slå mig ihjel og hører aldrig op med at tørste efter mit blod. Han får djævelens ånd — den samme ånd, som de havde, der korsfæstede livets Herre — den samme ånd, der synder imod den Helligånd. Man kan ikke frelse sådanne mennesker; man kan ikke få dem til at omvende sig; de fører, ligesom djævelen, åben krig, og følgerne er forfærdelige.

Jeg råder jer til at være forsigtige med, hvad I gør, ellers vil I måske lidt efter lidt finde ud af, at I er blevet bedraget. Behersk jer; giv ikke efter; gør ikke noget overilet, og så kan I blive frelst. Dersom I er i besiddelse af en bitterhedens ånd, vær da ikke forhastede. I vil måske sige, den mand er en synder. Hvis han omvender sig, vil han få tilgivelse. Vær forsigtig: vent. Når I finder en ånd, der ønsker blodsudgydelse — mord, da er en sådan ikke af Gud, men er af djævelen. Hvad et menneskes hjerte er fuldt af, løber munden over med.

De bedste mennesker frembringer de bedste gerninger. Den mand, der forkynder jer livets ord, er den mand, der kan frelse jer. Jeg advarer jer imod alle onde mennesker, som synder imod den Helligånd; thi der er ingen forløsning for dem i denne verden og ej heller i den kommende.

Jeg kunne gå tilbage og behandle hvert eneste emne af interesse angående menneskets forhold til Gud, hvis jeg havde tid. Jeg kan dykke ned i hemmelighederne; jeg kan i det store og hele betræde de evige verdener; thi Jesus sagde: „I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.“ (Joh. 14:2.) Paulus siger: „Solen har sin glans, månen sin glans og stjernerne igen deres glans: Stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse.“ (1. Kor. 15:41-42) Hvad har vi til at trøste os med henblik på de døde? Vi har grund til at nære det største håb og den bedste fortrøstning for vore døde af alle folk på jorden; thi vi har set dem vandre værdigt midt iblandt os og set dem falde i søvn i Jesu arme, og de, der er døde i troen, befinder sig nu i Guds celestiale rige. Og derfor er det solens glans.

Retfærdige sørgende fryder sig

I sørgende efterladte har grund til at glæde og fryde jer, når vi taler om ældste King Follets død; thi jeres mand og fader er gået hinsides for at vente til de dødes opstandelse — til de øvrige fuldkommengørelse; thi ved opstandelsen vil jeres ven opstå til fuldkommen lykke og gå ind til celestial herlighed, mens mange må vente i myriader af år, før de kan modtage de samme velsignelser; og jeres forventninger og forhåbninger er langt over, hvad mennesket kan fatte og forstå; thi hvorfor har Gud åbenbaret det for os?

Jeg er bemyndiget til at sige, ved den Helligånds magt og myndighed, at I ikke har grund til at frygte; thi han er gået til de retfærdiges hjem. Sorg ikke, græd ikke. Jeg ved det ved den Helligånds vidnesbyrd, som er i mig; og I kan vente på, at jeres venner skal komme frem for at møde jer i den celestiale verdens morgengry.

Fryd dig, o Israeli! Jeres venner, som er blevet myrdet for sandhedens skyld under forfølgelserne, skal stå som sejherrer i glans og herlighed i den celestiale verden, medens deres mordere skal vælte sig i pine og kval i umindelige tider, ja til de har betalt til sidste hvid, Jeg siger jer dette for de eventuelle fremmedes skyld.

Jeg har en fader, brødre, børn og venner, som er gået til åndeverdenen. De er blot fraværende et øjeblik. De er i ånden, og vi skal snart mødes igen. Tiden vil snart komme, da trompeten skal lyde. Når vi går bort, vil vi hilse vore mødre, fædre, venner og alle, som vi holder af, der er faldet i søvn i Jesus. Der vil der ikke være nogen frygt for pøbelhobe, forfølgelser eller uberettigede retssager, processer og arrestationer; men det vil blive evig lykke.

Jeg vil forlade dette emne her og

fræmsætte nogle få bemærkninger om dåben. Vanddåben er til ingen nytte uden ilddåben og den Helligånd; de to står i absolut nødvendig og uadskillelig forbindelse med hverandre. Et menneske må fødes af vand og Anden for at komme ind i Guds rige. I den tyske Bibel støtter teksten mig på samme måde, som de åbenbaringer, jeg har givet og lært i de sidste fjorten år om dette emne. Jeg har vidnesbyrdet til at kaste det lige i deres ansigt. Mit vidnesbyrd har været sandt hele tiden. I vil finde det i Johannes Døberens erklæring. (Læser i den tyske Bibel.) Johannes siger: „Jeg døber jer med vand, men når Jesus kommer, som har magten (eller nøglerne), skal han døbe jer med ild og den Helligånd.“ Hvor står nu hele den sektariske verden? Og hvis dette vidnesbyrd er sandt, så er de alle fordømt lige så sikkert, som bandlysning kan gøre det. Jeg ved, at teksten er sandfærdig. Jeg vil bede alle de tilstedeværende tyskere, som ved, at det er sandt, om at sige Ja. (Høje jaråb.)

Alexander Campbell, hvordan vil De frelse folk med vand alene? Thi Johannes sagde, at hans dåb ikke duede uden Jesu Kristi dåb. „Lad os derfor ikke her gå ind på børnelærdommen om Kristus, men ledes frem til de voksnes stade og ikke på ny lægge grundvold med omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud, med lære om tvætninger og håndspåbyggelse, de dodes opstandelse og evig dom. Ja det vil vi gøre, om ellers Gud vil tillade det.“ (Hebr. 6:1-3.)

Der er én Gud, én Fader, én Jesus, ét håb for vor kaldelse, én dåb. Mange siger at dåb ikke er af væsentlig betydning for frelse; men en sådan forkyndelse vil lægge grundvolden til deres fordømmelse. Jeg har sandheden, og jeg vover at påstå, at verden ikke kan modsige mig.

Jeg har nu prædikeret lidt latin, lidt hebraisk, græsk og tysk, og jeg har fuldbyrdet alt. Jeg er ikke så stor en tåbe, som mange har antaget mig for at være. Tyskerne ved, at jeg læste det tyske korrekt.

Den anden død

Hør alle i jordens ender — alle I præster, alle I syndere og alle mennesker. Omvend jer! Omvend jer! Adlyd evangeliet. Vend jer til Gud; thi jeres religion vil ikke frelse jer, og I vil blive fordømt. Jeg siger ikke hvor længe. Der er blevet fræmsat bemærkninger om, at alle mennesker er forløst fra helvede; men jeg siger, at de, som synder imod den Helligånd kan ikke få tilgivelse i denne verden eller i den kommende; de skal dø den anden død. De, der begår den utilgivelige synd, er dømt til *gnolom* — til at bo i helvede i al evighed. Akkurat som de har udspekuleret blodbadsscener her i verden, skal de opstå til den opstandelse, der er som ildsøen af svovl. Nogle skal opstå til Guds evige bål; thi Gud 'bor ved evige bål, og nogle vil opstå til fordømmelse i deres egen fordærvethed, som er lige så stærk en pine og plage som ildsøen af svovl.

Jeg har rettet mine bemærkninger til alle, både rige og fattige, trælle og frie, store og små. Jeg nærer ikke fjendtlige følelser mod noget menneske. Jeg elsker jer alle; men jeg hader nogle af jeres gerninger. Jeg er jeres bedste ven, og dersom folk skyder over målet, er det deres egen fejl. Dersom jeg rettesætter et menneske, og vedkommende hader mig derfor, er han en tåbe; thi jeg elsker alle mennesker, især disse mine brødre og søstre.

Jeg glæder mig ved at høre mine ald-

rende brøders vidnesbyrd. I kender mig ikke; I har aldrig kendt mit hjertes inderste følelser. Intet menneske kender min historie. Jeg kan ikke røbe den; jeg vil aldrig prøve derpå. Jeg kan ikke fortænke nogen i, at de ikke vil tro min historie. Dersom jeg ikke havde oplevet det, jeg har, kunne jeg ikke selv have troet derpå. Jeg har aldrig gjort noget andet menneske fortræd, siden jeg blev født på denne jord. Jeg har altid været for fred. Jeg kan ikke nedlægge mit liv, førend jeg har fuldendt hele min gerning. Jeg tænker aldrig ondt om nogen eller gør noget for at skade mine medmennesker. Når jeg kaldes frem af ærkeengelen trompet og bliver vejet i vægtskålen, så vil I alle kende mig. Amen. ○

Forenede skønt forskellige

En af de forunderlige ting ved Jesu Kristi gengivne Evangelium er at frelsens principper er så tæt forbundne med hinanden, at det kan være vanskeligt at tage et enkelt princip for sig og sige, at netop det er det vigtigste. Dette synes i hvert fald at gælde, lige så snart man kommer ud over den fundamentale kærlighed til Gud og næsten.

Idet vi antager dette, ønsker vi nu at henlede jeres opmærksomhed på et princip, der fortjener enhver sidste dages hellig bevågenhed.

Da Herren talte til Joseph Smith i 1834, forelagde han de forfulgte hellige i Missouri den mulighed, at de delvis selv var skyld i deres ulykker: „Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige.

„De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer.

„Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgår det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.“ (L. & P. 105:3-5)

Få måneder tidligere havde de samme mennesker fået at vide at: „... Der opstod trætte, kiv, misun-

delse, uenighed, urene lyster og begærlighed blandt dem, og med disse ting besmittede de deres arv.“ (L. & P. 101:6)

Det fremgår af disse udtalelser til det moderne Israel og ligeledes fra Jesu Kristi bøn, hvor Han bad sin Fader om at gøre alle troende til eet, ligesom Han og Faderen var eet, (se Johannes 17:21), at et meget vigtigt evangelisk princip er enhed. Ja, det er et celestialt princip, og Zion kan ikke opbygges, uden at vi adlyder alle lovene.

Dette spørgsmål om enhed er en stor udfordring til Kirken idag, fordi Evangeliets net samler Guds børn fra alle nationer, stammer, tungemål og folk. Hver af os i Kirken og alle de, der måske slutter sig til Kirken, lever i hver sin verden. I nogle tilfælde er forskelligheden iøjnefaldende; i andre tilfælde knap til at få øje på. Men hvor store forskellene end er eller ikke er, vil der altid være nuanceforskelle, der er uløseligt forbundne med den enkelte person — og vi er allesammen under forskellig indflydelse — kulturelt, geografisk, økonomisk, socialt osv.

Og alligevel må resultatet af alle disse forskelligheder nødvendigvis blive forening, enhed og kærlighed.

Med mindre vi er „forenede efter den forening, som Det celestiale Riges

behov fordrer“ vil dette folk ikke blive helliget og beredent til at modtage Kristus.

Denne påstand kan måske synes en smule overjordisk og uvirkelig, men faktisk er den den hårde kendsgerning om evigt liv.

Der må nødvendigvis blive enhed i hvert hjem i Kirken, der ikke allerede er fuldstændigt harmonisk. Der må blive enhed i hver stav og gren i Kirken, hvor der er den mindste uoverensstemmelse og uenighed. Enhed må være målet for nationer og folkeslag inden for Kirken, der føler sig mere værd end andre.

Alt i alt må vi alle sammen rense de værdier, traditioner, vaner og indstillinger ud af vort liv, der ikke er i overensstemmelse med Det celestiale Riges principper.

Enhed udelukker ikke muligheden for at have sin egen mening. Der kan ligge en styrke i vore forskelligheder, hvis vi slutter tæt op om vort formål og om de pagter, vi har indgået. Men i sidste instans må vi være eet, som Faderen og Sønnen er eet. ○

En prøvetid

Herren fandt behag i sin profet Abraham. Han lod ham vide, at før han kom ned på denne jord, var han en stor og ædel intelligens, og at denne jord blev skabt for at den kunne være bosted for intelligenserne, efter at de var blevet dødelige væsener. Her ville de blive prøvet for at se, om de ville gøre alle de ting, som Gud Herren ville forlange af dem. Jordelivet skulle så være en prøvetid.

Det var ikke meningen, at vejen skulle være jævn, eller stien let at holde sig til. Satan, løgnens fader, og hans onde følgesvende ville få lov til at bruge al deres list og indflydelse for at blænde menneskene og prøve at lede dem på afveje, så de ikke kunne se sandheden. Men mennesket skulle have sin handlefrihed, retten til at vælge. Det var blevet planlagt, at Gud, gennem sine profeter, skulle give mennesket retningslinier, kaldet befalinger, der, hvis de blev fulgt, ville gøre det lykkeligt og fyldt med glæde. Men mennesket skulle have det privilegium og det ansvar at vælge mellem det onde og det gode. Det måtte selv tage sine beslutninger. Dette var alt sammen en del af Evangeliets plan. Joseph Smith fik forsikring om, at vi var til stede som åndelige væsener ved det råd, hvor planen blev foreslået, og at vi godkendte den.

Dette er en vidunderlig tid at leve her på jorden. Evangeliet og Præstedømmet er blevet gengivet. Kirken er blevet genoprettet. Medens Jesus Kristus er overhovedet for denne Kirke, som bærer Hans navn, giver de mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere os de retningslinier, vi bør leve efter.

Som vi går gennem livet her på jorden, er der tidspunkter, hvor vi alle må melde os og blive talt. Det er i prøvelsernes stunder. Er vi på Herrens side, holder vi Hans bud? Støtter og hjælper vi vore ledere? Står vi fast uden at give efter.

ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR, assistent til De tolv Råd
Tale holdt ved den 141. halvårslige generalkonference.

Lyman Wight, kendt som „Bjergenes vilde Vædder“, var en af de tidligere apostle i denne uddeling. Han havde en fast og ubøjelig vilje, og få mennesker kunne påvirke ham til noget som helst. Men profeten Joseph Smith elskede og adlød ham. Efter at profeten var blevet dræbt, sagde han engang: „Det eneste menneske i verden, der kunne styre mig, er nu borte.“ Han fjernede sig fra Brigham Young og de andre medlemmer af De Tolv og førte en gruppe med sig til Texas, hvor han til sidst glemte Evangeliet og selv blev glemt, medens Brigham Young og de trofaste medlemmer drog vespå og gik fremad i betydning. Lyman Wight blev prøvet og klarede ikke prøven.

Fiskeren Simon, som senere skulle blive kendt under navnet Simon Peter eller bare Peter, blev præsenteret for Jesus af sin bror Andreas, som allerede havde et vidnesbyrd om, at Jesus var Messias.

Da Jesus så Simon for første gang, sagde Han: „Du er Simon, søn af Jonas; du skal kaldes Kefas (eller Peter), hvilket når det oversættes betyder *en sten* (eller klippen) . . . Så fra den tid blev Simon kendt som Simon Peter eller „klippen Simon“. (David O. McKay, *De første Apostle, Søndagsskole lektiehefte*, 1952.)

De klippelignende træk, som Jesus så i Peter, blev ikke til lige på en gang. På den tid, da Judas forrådt Frelseren, fornægtede Peter tre gange, at han kendte Ham. Men gennem den dybe, indre, uudtalte sorg over Jesu korsfæstelse nåede han omsider til at få den styrke, som Kristus havde opmuntret ham til, lige siden Han begyndte at kalde ham Peter. Simon blev i sandhed prøvet meget, før han endelig fortjente navnet klippen.

Profeten Joseph Smith blev prøvet, som få andre er blevet prøvet. Fra den dag hvor han fortalte verden, at han var blevet velsignet med et per-

sonligt besøg fra Gud, vor himmelske Fader, og Hans Søn, vor Hæder og Frelser, Jesus Kristus, synes alle fjendens onde kræfter at være blevet sluppet løs på ham.

Han blev ondskabsfuldt omtalt, bagvasket, overhældt med tjære og rullet i fjer, uskyldigt kastet i fængsel, behandlet som et dyr, nedværdiget, ja, hans sjæl blev sandelig prøvet.

Der var tidspunkter, hvor Joseph spekulerede på, om Herren så vel som hans venner havde svigtet ham. Og fra dybet af sin forpinte sjæl udbrød han: „O, Gud, hvor er du? Og hvor er paulnet, der dækker dit skjul?“ Så påpegede han alle de lidelser og ulovlige forfølgelser, som de hellige måtte gennemgå. Og så kom Herrens trøstende svar: „Min søn, fred være med din sjæll Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik, „og om du er standhaftig, skal Gud opføre dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.

„Dine venner er trofaste, og de skal atter hilse dig med varmt hjerte og vennehånd.“ (L. & P. 121:1, 7-9)

Joseph var trofast og urokkelig i det ansvar, han havde fået. Hans fæller var stolte af at kunne sige til alle: „Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her. I det korte tidsrum af tyve år bragte han Mormons Bog for lyset, som han over-satte ved Guds gave og kraft og lod udgive i to verdensdele. Han har sendt evangeliets fylde, som indeholdes deri, til jordens fire hjørner. Han har frembragt åbenbaringer og befalinger, som indeholdes i denne bog „Lære og Pagter“, så vel som mange andre vise dokumenter og lærdomme til nytte for menneskene. Han har samlet mange tusinde sidste dages hellige og grundlagt en stor by. Han har efterladt sig en berømmelse og et

navn, som ikke kan slettes. Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne, og ligesom de fleste af Herrens salvede fordom, har han beseglet sin mission og sit værk med sit eget blod. (L. & P. 135:3)

Joseph Smith blev sandelig prøvet, og bestod prøven. Han levede op til alt, hvad der forlangtes af ham.

Siden verden blev til, har hver generation haft sine særlige fristelser, med Satan som ophavsmand.

Der findes mennesker der hånlær ved tanken, at der findes et højeste væsen. Der erklærer Gud for død.

Andre gør nar, når nogen erklærer at tro på et liv efter døden. De siger, at døden er et definitivt punktum, at der ikke kommer nogen dommedag, ingen ståen til regnskab for, hvordan vi har opført os her, så hvorfor ikke leve og være muntre, for i morgen skal vi dø? Der findes mennesker, der vil have os til at tro, at alkohol, tobak og narkotika ikke er skadeligt for legemet; at samliv uden for ægteskab er helt i orden, og at uærlighed retfærdiggøres, hvis den hjælper én til at opnå ens mål.

Det er fristende at blive så optaget af timelige ting, at vi glemmer de virkelige værdier, det åndelige.

Det er ikke kun de unge i Kirken, der udsættes for fristelser, det gør vi alle-sammen, hver og een. Ligesom Frelseren vil vi alle komme til vort Getsemane. Og skønt vejen undertiden ikke er jævnt, så vil dog den Jernstang, som Lehi omtaler, føre os gennem mørket, hvis vi ikke slipper vores tag. Hvis vi ikke lader os narre bort fra den af verdens hånlige stemmer, farer vil, falder i floden eller går vore egne veje, så vil vi klare den prøve, som Abraham forudså. Det vil være alle anstrengelserne og sorgerne værd, for vi vil opnå den største af alle gaver, det evige liv. Måtte dette blive vor skæbne. Det beder jeg om i vor Hæder Jesu Kristi navn. Amen. ○

Formålet med livet: at blive prøvet

AF ÆLDSTE FRANKLIN D. RICHARDS, assisterende til De tolv Råd
Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference.

Kære brødre og søstre, det er med et ydmygt hjerte, jeg står foran jer. Jeg er taknemmelig for denne lejlighed til at overvære denne halvårige konference og er blevet inspireret af vore lederes ord. Vi har modtaget gode råd, som vil kunne hjælpes op til at leve lykkeligt og succesrigt i denne særlige tidsalder på jorden.

Da Adam blev vist ud af Edens Have, fik han at vide, at „i dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden; thi af den er du taget.“ (1. Mos. 3:19)

Man har fortalt mig, at over porten på et stort europæisk universitet står følgende indskrift: „Man får intet af værdi uden ved sjælekval og ansigts-sved.“

Ella Wheeler Wilcox har beskrevet det i sit digt „Getsemane“:

„Alle på rejse må før eller senere gå gennem havens port;

Må knæle alene der i mørket og kæmpe med den kvalfulde fortvivelse.

Må Gud nåde dem, der ikke kan sige: „Ikke min, men din vilje ske,“ og som kun beder:

„Lad mig ikke drikke denne kalk“ og som ikke kan se betydningen af Getsemane.“

Skønt man normalt ikke ligefrem ud søger sig de vanskelige eller ubehagelige erfaringer, er det dog rigtigt, at livets prøvelser og trængsler, som står mennesket i vejen på dets færd opad og hjemad, bliver til trin på vejen mod større oplyselse, hvis man vel at mærke ikke giver dem lejlighed til at tage modet fra een.

De fleste virkeligt store mænds og kvinders historie indeholder normalt

store vanskeligheder, der måtte overvindes, især hvis det er mennesker, der virkelig er nået langt og har udført meget. Noget tyder på, at der er en nødvendig lektie, som kun kan læres ved at måtte sætte over forhindringer for at nå et mål.

To af de mest spændende og anstrengende prøver i denne uddeling har været Zions Lejr og tiden i Liberty fængslet; begge fik de ikke alene umådelig indflydelse på nogle i sandhed store mænd, men de er i høj grad en del af Kirkens historie.

Kirkens medlemmer i Missouri blev forfulgt, og profeten Joseph spurgte i bøn Herren om, hvad de skulle gøre, og modtog, en åbenbaring den 24. februar, 1834. Herren bød profeten samle mindst et hundrede yngre og lidt ældre mænd og drage til Zion eller

til Missouri. (Se L. & P. 130:19-34) Zions Lejr, bestående af ca. ethundredeoghalvtreds mænd, samledes i Kirtland, Ohio i løbet af foråret 1834 og marcherede til den vestlige del af Missouri. Da de nåede Missouri, var lejren vokset yderligere til tohundrede mænd.

Formålet med denne besværlige rejse var, at de skulle slutte sig til de hellige i Missouri og opkøbe jord i og omkring Jackson County og genvinde den jord, som de plyndrende bander havde taget fra de hellige. Da de nåede Missouri, og det viste sig, at selv meget omfattende forhandlinger med guvernør Dunklin ikke førte til noget, syntes det klogest at opløse Zions Lejr og vente på en eventuel fremtidig lejlighed til at befri Zion. De fleste af de mænd, som Zions Lejr

havde bestået af, vendte tilbage til Kirtland, som dengang var centrum for den kirkelige aktivitet.

Den rejse, som Zions Lejr havde foretaget, blev af mange betragtet som en helt igennem mislykket tur, som der ikke kom noget som helst ud af. En bror i Kirtland, som ikke havde været med, sagde, da han mødte den netop tilbagevendte Brigham Young: „Nå, hvad fik du så ud af denne nytteløse tur til Missouri med Joseph Smith?“ „Alt det, vi drog ud efter,“ svarede Brigham Young. „Jeg ville ikke bytte den erfaring, som jeg fik på den tur, med al den rigdom, der findes i Geauga County,“ det amt, som Kirtland dengang lå i. (B. H. Roberts, „Brigham Young, Karakteristiske Episoder.“ *Improvement Era*, hæfte 6, (juni 1903) side 567.)

De rejste mere end 1600 km. Der var uenighed indenfor lejrens egne rækker og synlige beviser på omverdens fjendtlige indstilling. Der var hårde strabadser og mange skuffelser, men disse erfaringer var meget værdifulde, for fra denne gruppe kom mange af de ledere, der anførte 12 000 menneskers udvandring fra Missouri til Nauvoo, og senere den store udvandring mod vest fra Nauvoo til Saltsødalen.

I februar 1835 blev de brødre, der som medlemmer af Zions Lejr havde ledsaget profeten Joseph til Missouri, kaldt sammen, og blandt dem valgtes De tolv Kvorum og de halvfjerds. Profeten forklarede, at prøvelserne og besværlighederne, som medlemmerne af Zions Lejr måtte gennemgå, ikke havde været forgæves, og at det var Guds vilje, at „de, som drog til Zion for om nødvendigt at give deres liv, skulle ordineres til at være ledere og drage frem for at beskære vingården for sidste gang.“ (*Documentary History of the Church*, bind 2, side 182)

I lyset af dette ses det tydeligt, at erfaringerne fra Zions Lejr var umådeligt værdifulde både for den enkelte, der deltog, og for Kirken i al almindelighed.

En af de mørkeste perioder i Kirkens historie var vinteren 1838-39. De hellige var blevet forfulgt, bestjålet og myrdet. Profeten og hans ledsagere var blevet ført i en fælde og var fængslet i Liberty fængslet. Splid og frafald florerede, og Kirken syntes at stå over for opløsning og ødelæggelse.

Men ud af denne mørke periode kom de måned, som skulle lede Kirken gennem trængsler frem til fantastisk vækst og udvikling. Men det er ikke det hele. For det var på den tid, at profeten Joseph Smith, som sad i Liberty fængslet, modtog en stor åbenbaring fra Herren. Liberty fængslet blev for en tid centrum for guddommelig belæring.

Ældste Brigham H. Roberts skriver i *Comprehensive History of the Church*: De hellige så hen til det (Liberty fængslet) som til et sted, hvorfra der kom opmuntring, gode råd — Herrens ord. Det var mere et tempel end et fængsel, så længe profeten opholdt

sig der. Det var et sted, hvor der blev mediteret og bedt. Et tempel er først og fremmest et sted, hvor man beder, og bøn er samkvem med Gud. Det er det „uendelige i mennesket, der søger det uendelige i Gud.“ Hvor disse mødes, er der fredhelligt — dér er templet. Joseph Smith søgte Gud i dette primitive fængsel, og fandt Ham. Midt i sine prøvelser påkaldte han Gud med brændende iver. (Bind 1, side 526.)

Og svaret kom. Gud sagde: „Min søn, fred være med din sjæll! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik;

„Og om du er standhaftig, skal Gud opheje dig i det høje.“ (L. & P. 121:7-8. Understrøget tilføjet.)

Profeten fik at vide, at hvis han skulle komme ud for store vanskeligheder og „om helvedes gab åbner sig vidt for at opluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.

„Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?“ (L. & P. 122:7-8)

En af de store sandheder, der kom fra det såkaldte „fængselstempel“ i Liberty, var angående Præstedømmet og Kirkens ledelse. Det findes i 121. afsnit i Lære og Pagter, blandt andet står der: „Se, mange er kaldede, men få er udvalgte. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

„Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelige ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

„At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter, ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.“ (L. & P. 121:34-36)

Engang blev Joseph Smith spurgte, hvordan han regerede sit folk. Hans svar lød: „Jeg lærer dem de rigtige principper, og så regerer de sig selv.“ (Nedskrevet af John Taylor i *Journal of Discourses*, bind 10, siderne 57-58.)

Læren om retfærdig magt, der beskrives så smukt i 121. afsnit i Lære og Pagter, er et godt eksempel på, hvordan kirkemedlemmerne læres de rette

principper, der gør dem i stand til at styre sig selv.

Vi tror, at et af de vigtigste formål med dette liv er at blive prøvet og bevise sit værd. Både Zions Lejr og Liberty fængslet var i sandhed en Mesterens smeltedigel for dem, der var med. Og det understreger nødvendigheden af at møde besværligheder og vanskeligheder i livet for virkeligt at udvikle os og komme vor himmelske Fader nær. Disse ting giver os bestemt større mulighed for at forstå og påskønne, hvor store mænd Joseph Smith og Kirkens tidlige ledere var.

Men hvad kan vi i dag lære af begivenhederne omkring Zions Lejr og Liberty fængslet, som kan komme til nytte?

To meget store sandheder fremgår i hvert fald: for det første, hvor vigtigt det er, at tro på Jesus Kristus og at være loyal overfor Kirkens ledere; og for det andet, at vi skal være standhaftige, lige meget hvor mange vanskeligheder, vi må overvinde.

For at få glæde af disse principper i vort eget liv, så lad os i dag love at gøre, hvad vore ledere beder os om, bruge enhver lejlighed til at tjene vore medmennesker, og udføre alle vore hverv godt og fuldføre dem — ja holde ud til enden. Lad os undgå at hige efter timelige ting, og lad os, som vi bruger vort Præstedømme, indflette læren om retfærdig magtanvendelse. Ved at gøre det og holde Herrens bud „skal vi have glæde, vækst og evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.“ (L. & P. 14:7)

Lige som dem, der deltog i Zions Lejr og var med i Liberty fængslet, bærer jeg vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus — Den Helligånd har givet mig dette vidnesbyrd — og at Joseph Smith var og er en sand Guds profet, og at gennem ham blev myndigheden til at handle i Guds navn og Evangeliets fylde gengivet til jorden. Jeg ved, at Præsident Joseph Fielding Smith er Guds talerør på jorden i dag, og må Herren velsigne og støtte ham i hans vigtige kald.

Lad os aldrig glemme de lektier, som Zions Lejr og Liberty fængslet kan lære os, og huske, at når vi møder prøvelser og vanskeligheder — og vi

vil komme til at møde dem — så er det de prøvelser, som vi må overvinde for at nyde evigt liv. At vi må være i stand til at møde dem på den rigtige måde, det skal være min bøn i Jesu Kristus navn. Amen. ○

Om børn, bøger og forældre

AF ELLIOT D. LANDAU

Der er få aktiviteter, der skaber et varmere forhold børn og forældre imellem end højtlesning. Børn elsker, at der bliver læst højt for dem, og ligeledes følelsen af at have en voksens fulde opmærksomhed. Når en voksen læser højt for et barn, får han snart forståelsen af den glæde, han dermed er kilde til. Og hvis den voksne er fuldstændig ærlig, må han også tit inddrømme, at han nyder det næsten lige så meget selv. Dette er måske den vigtigste grund til, at forældre burde ofre deres børns læseoplevelser megen opmærksomhed.

Læsningen er ikke en modgift mod dårlige familieforhold. Den er ikke et redskab til at erobre rummet med. Den er ikke en *ting*, vi gør ved børnene. Et barn har behov for at blive kastet ud i litteraturens verden for at opleve lyde, følelser og sig selv. Der er noget inspirerende over forældre, der holder deres ganske små børn ind til sig og deler „Abel, Spænd-abel,“ eller lignende, enkle rytmiske digte og enkel prosa med dem. Og hvorfor? Nej, ikke for at belære dem.

Det er sandt, at den oplevelse, det er at høre god litteratur, at se sine forældre læse den op, og at deltage i familieskuespil med Peter Plys og andre børnefortællinger som mønster, vil danne en god grund, når børnene skal lære at læse.

Men formålet med læsningen er ikke først og fremmest at danne en baggrund for barnets senere indlæring, men snarere at sikre gode stunder forældre og barn imellem, fra barnet er helt lille. Det faktum, at det i virkeligheden samtidig forbereder sig til det, det senere skal lære, er af mindre betydning. Oplevelserne knyttet til læsning i barnets første tre leveår må ikke have belæring til formål; de skal simpelthen være en lejlighed til, at far, mor og barn kan nyde oplæsningen og hinandens nærhed.

Der vil være dem, der, ganske i overensstemmelse med sandheden, vil påstå, at det er

Dr. Landau, Professor for børns udvikling og børnelitteratur ved Utah universitet, tog sin doktorgrad i 1955 ved New Yorks universitet. Han er for tiden i Søndagsskolens Generalbestyrelse.

muligt at begynde at lære et barn at læse omkring treårsalderen. Det er muligt for nogle børns vedkommende. Men der er en fare for, at moderen, som lærer, vil basere sin kærlighed til og anerkendelse af barnet, ikke på det faktum, at det er sig selv, men på hvor hurtigt det lærer eller ikke lærer. Dette er betinget kærlighed. „Hvis du vil lære dette for mig, vil jeg holde af dig;“ sådan kan betingelserne blive. Jesus gav aldrig sin kærlighed til gengæld for noget. Det må vi heller ikke gøre.

Et barns selvsikkerhed, der er af enorm betydning, hvis det skal vokse op som et psykisk sundt menneske, kan ødelægges fuldstændigt i løbet af dets første fire leveår. Men denne selvbevidsthed kan også styrkes i løbet af disse år. Det er ofte forældrene, der bestemmer. Der er mange forældre, der i deres iver for, at barnet seriøse skal blive dygtigt i skolen, alt for tidligt forlanger alt for meget af det.

Efter at barnet metodisk og grundligt er ført ind i den elementære læsnings mysterier, er det vigtigt, at det så præsenteres for sit modersmåls litteratur. At lære at læse for kun at bruge det til at læse lektier er sørgeligt. At lære at læse for kun at læse noget af det fejlagtige nonsens, som findes i mange „litteraturlister“, der vil lære børnene en på forhånd afgjort række af færdigheder udfra historier, der i virkeligheden håner sproget ved deres mangel på litterær værdi, er så sandelig medynkvækkende. I al stor litteratur, det gælder også børnelitteratur, er der noget, der giver genklang i sjælen, som gør det muligt både for børn og voksne mennesker at leve sig ind i andres liv og tanker på en måde, der ikke er mulig i den litteratur, der giver børnene sproglig akrobatik som en narresut for rigtig litteratur.

I George Durants artikel „En gave fra Himme-len“ i Stjernen, august 1971, beskrives det, hvorledes en amerikansk pilot, der på det tidspunkt var taget til fange i Vietnam, bruger de få linier, det tillades ham at skrive, til at tilskynde sin kone, der venter på ham derhjemme, til at bruge tiden til at studere. Jeg følte mig rørt, da jeg læste følgende: „Magde, jeg har tænkt på, at du måske ville få glæde af at følge et kursus på universitetet. Overvej børnelitteratur, kunst og musik . . .“

Jeg husker tydeligt ældste Ezra Taft Benson's råd til os den 28. februar 1971 ved Bonneville-stavens kvartårige konference, hvor han tilskyndede alle os, der var samlede, til at tage os af vore børn, og påpegede, at det ganske simpelt var forældres første pligt. Netop dette

var Præsident O. McKays kongstanke under hans tjeneste her på jorden. Præsident Harold B. Lee udtrykte sig på lignende måde, da han gav hjemmet førsteprioriteten over selv Kirkens organisationer, hvad det stod angik, hvor man bedst kunne gøre livet mere ophøjet. Han sagde: „Det synes mig klart, at Kirken ikke har noget andet valg — lige som den aldrig har haft det — end at hjælpe familierne med at udføre deres guddommelige mission . . . at hjælpe til med at gøre sidste dages helliges hjem endnu bedre. Nok er vore mange programmer og organisatoriske gøremål vigtige, men de bør ikke sættes i hjemmets sted; de skal tværtimod støtte hjemmet.“ (*Ensign*, marts 1971, side 3.)

Der er kun få skoler, der har planlagte litteraturlister for børnene, og således må enhver far eller mor, (der måske knap nok selv på nogen måde er belæste) være ansvarlige for, at præsenterer barnet for dets modersmåls litteratur. Jeg kan ikke forestille mig nogen bedre måde at begynde eller afslutte en familieaften på, end at forældre og/eller børn læser et særligt velkendt stykke om fra en god børnebog. Tiden før eller efter aftenmaden kan for både store og små familier være det rette for højt-læsning for børnene. Det er muligt på denne måde gennem oplæsning af god litteratur, der taler direkte til hjertet, at styrke følelsen af kærlighed og forståelse, ja, styrke alle de dyder i dem og os, som Herren besidder. For det som hjernen ikke fatter, det forstår hjertet. Litteratur i form af poesi, haiku¹, folkesagn og skønlitteratur kan få barnet til både at forstå grunden til, at han selv handler, som han gør, og at forstå andres handlinger, såvel som at give det andre øjne at se igennem, og kan få det til at se sig selv og sine venner i et nyt lys.

Fuldendt kærlighed fordrer følelser og forståelse udover dem, vi selv kan nå at opleve i vort korte liv. De oplevelser vi får gennem litteraturen kan kaste læseren langt ud over grænserne for hans egne begrænsede muligheder. I Danmark kan oplysninger om gode bøger fås på vore biblioteker. ○

¹ Haiku — en japansk rimform, der kun indeholder sytten stavelser. Kan nogenlunde sammenlignes med græk, bortset fra at disse ikke indeholder et begrænset antal stavelser.

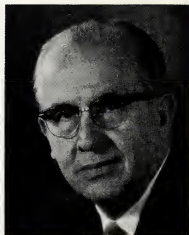
BØRNENES SIDER

Mellem venner

ÆLDSTE EZRA TAFT BENSON

fra De tolv Råd

Missionærerindringer

Det landlige Whitney Ward var vel-signet med en biskop, som elskede unge mennesker og den store missionærsag. For at stimulere interessen fik denne biskop enhver hjemvendt missionær til at aflægge en kort rapport i Søndagsskolen til børnene og en fuldstændig rapport ved et nadvermøde.

Skønt det af og til var vanskeligt at forstå, hvorledes en mission kunne være „De bedste to år af mit liv“, som missionærerne ville konkludere efter at have berettet om deres modstands genvordigheder, blev børnene tidligt tilskyndet til at få et ønske om at rejse på mission. „Far, hvor gammel skal man være for at få en patriarkalsk velsignelse?“ spurgte en ung mand fra Det

aronske Præstedømme en morgen efter søndagsskole. Mit spørgsmål var opstået efter en rapport fra to missionærer. Min far svarede mig, at han ikke kendte til nogen aldersgrænse, men at man skulle være gammel nok til at forstå, hvad velsignelsen ville betyde, og naturligvis skulle man være værdig.

Jeg spurgte min far, om han troede, jeg var værdig. Han sagde, at det var jeg ganske sikkert, men at han ikke var den rette til at afgøre dette, idet det var biskoppens ansvar. „Hvorfor spørger du ikke biskoppen, om du kan få en anbefaling til en patriarkalsk velsignelse?“ foreslog han.

Det gjorde jeg. Og efter et omhyggeligt men kort interview i et hjørne

af Kirken, for 50 til 60 år siden havde Kirker ikke kontorer til biskopper, gav biskoppen mig en underskrevet anbefaling.

Da jeg viste den til min far, omtalte han en høj hvidhåret mand og sagde: „Broder Dalley, vor stavs patriark, er på besøg her idag, hvorfor viser du ikke anbefalingen til ham og spørger om du kan modtage en velsignelse?“

Patriarken lagde sin hånd på min skulder og sagde: „Hvis du vil komme med mig, kan vi gå hen til min svigersøn, broder Winward, og jeg vil give dig velsignelsen idag.“

Arm i arm gik jeg og denne Guds mand op ad vejen til gården. I privatkontoret, et værelse der blev benyttet ved særlige lejligheder og med broder Winward som skriver, lagde denne ædle patriark sine hænder på mit hoved og gav klart svar på en drengs bøn.

Han lovede, at hvis jeg ville være trofast, kunne jeg tage på mission — „Ud til jordens nationer“ og råbe omvendelse til en ond verden. Fyldt med glæde og forsikring om at dette løfte og andre i velsignelsen ville blive opfyldt, svævede jeg på små skyer de 1 1/2 km. til vor gård, hvor jeg fortalte de glade nyheder til familien.

Men før den lovede velsignelse kom, indtraf en rig velsignelse for hele familien. Det var dengang for mange år siden, da nadvermødet blev holdt klokken to om eftermiddagen i wardenne på landet. Vi plejede at tage til mødet i vor enspændervogn, som hele familien kunne være i. Men på den tid var der megen sygdom, en epidemi,

og forældrene blev bedt om at komme til mødet og lade børnene blive hjemme, så far og mor tog afsted i jumben alene.

Da de kom tilbage, sa vi noget, vi aldrig havde set før. Både far og mor græd på samme tid. Da jeg var den ældste, spurgte jeg, hvad der var i vejen. Mor forsikrede os, at alt var i orden. „Men hvorfor græder I så?“ spurgte vi. „Kom med ind i huset, og vi skal fortælle jer alt om det,“ svarede hun. Da vi var samlet omkring den gamle sofa, forklarede de grunden til tårerne.

Da nadvermødet var forbi, var landhandelen åben netop så længe, at bønderne kunne få deres post, idet postkontoret var anbragt her. Der blev ikke bragt post ud på landet dengang og ved at åbne foretningen en kort stund om søndagen, sparede bønderne en ekstra tur til postkontoret.

På vejen hjem fra nadvermødet holdt de ved forskellige forretninger for at spørge efter post. Medens far kørte og mor åbnede breve fandt de et brev fra box B. Det var et kald til far om at tage på mission.

Dengang blev man ikke spurgt, om man kunne, var rede eller villig til at tage afsted. Man forventede, at biskoppen vidste det, og et kald til at rejse på mission kom uden varsel.

Mor sagde, at de var lykkelige og taknemmelige over, at far var fundet værdig til missionærtjeneste. Far forklarede: „Vi græder lidt, fordi vi ved, at det betyder to års adskillelse. Jeres mor og jeg har aldrig været fra hinanden mere end

to nætter tilsammen i al den tid, vi har været gift, og det var, da jeg var nede ved flodløjet efter stolper, hegnspæle og tømmer til en bom. Far rejste på mission og efterlod mor med syv børn. Den ottende blev født fire måneder efter han var rejst. Vor lille gård med den ud-tørrede jord blev solgt for at skaffe penge til denne mission. En familie flyttede ind i en del af vort udvidede stuehus for at vi kunne leje en stribe jord.

Vi børn tog os af malkekvæget, høet og græsgangene under mors daglige opmuntringer og fars velsignede breve, Det var hårdt arbejde, men det var to år, hvor vi fik mange belønninger. Ikke en eneste gang hørte vi beklagelser fra mor, og hun sang til sit arbejde de sange, som hun og far holdt så meget af.

Der kom breve fra far fra Davenport, Iowa Springfield. Illinois Chicago. Illinois and Cedar Rapids, Iowa. Disse breve bragte, sammen med familiebønnen og fællesskabet, en ånd af missionærarbejde ind i vort hjem, som den aldrig forlod. Senere rejste syv sønner på mission fra dette hjem.

Mange år senere hørte jeg min mor, som lå syg i sin seng, sige farvel til sin femte søn, da han skulle rejse på mission. „Husk George, at lige meget hvad der sker hjemme, vil jeg, at du bliver og fuldender din mission.“ Få uger senere bragte et telegram fra Det Første Præsidentskab til præsident LeGrand Richards i Sydstaternes mission bud om hendes død. Et år senere blev der igen sendt et tele-

gram, der fortalte om vor fars død. Men tro mod mors ønske og missionærånden i vort hjem, blev George og fuldendte sin mission. I det korte testamente, som blev efterladt, var der i de beskedne værdier først og fremmest taget hensyn til, at de to yngste sønner kunne rejse på mission.

Far havde som ung mand hjulpet med at støtte flere af sine tolv søstre og brødre under deres mis-

sion og blev også af en prominent borger og senator, der ikke var medlem af Kirken, beskrevet med disse ord: „Mine herrer, idag har vi begravet den, der har haft den største indflydelse for alt godt i Cache Valley.“

Hvor var vi elleve børn taknemmelige for vore forældre, som med ord, arbejde og eksempel altid var trofaste mod Herrens missionærkald. ○

JOSEPH FIELDING SMITH

Et menneske kan ikke modtage sandhedens fylde andre steder end i Guds Rige, med andre ord om man vil, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Intet menneske — uanset hvor stor en uddannelse det har, uanset hvor meget det studerer verdens anliggender, uanset hvad det foretager sig i evighederne fremover — vil nogensinde nå målet, fuldkommenhed i sandheden eller lysets og erkendelsens fylde, udenfor Guds Rige, og når jeg siger Guds Rige, mener jeg Det celestiale Rige.

Fra mørke

til lys

ILLUSTRERET AF DALE KILBOURN

Skuffelsens nagende skygger pinte Karl, da han gik hjem i mørket mellem de to ældster, som netop havde døbt ham og således bekræftet ham som medlem af Kirken. Han havde bedt om at få kendskab til, om Kirken var menneskeværk, eller om den virkelig var blevet oprettet af Herren, og han havde i sandhed forventet at se det lysne for sig, da han kom op af Elben. Men det var stadig mørkt og himlen stadig sort.

Da de tre spadserede hjem gennem mørket drejede deres samtale sig om Præstedømmets myndighed.

Een af ældsterne talte tysk og forklarede for Karl, som kun talte tysk, hvorefter ældsten oversatte for sin kammerat, som kun talte engelsk.

Pludselig var det ikke nødvendigt med en tolk! En kort stund forstod begge ældsterne Karls spørgsmål og kommentarer og Karl forstod deres svar, uanset om der blev talt tysk eller engelsk.

Nu følte Karl, at hans bøn ved dåben var blevet besvaret.

Ældsterne vidste, at denne mærkelige oplevelse var en særlig velsignelse for dem alle, men de vidste ikke på det tidspunkt, at Karls dåb skulle vise sig at blive til stor velsignelse for alle i Kirken.

Dr. Karl G. Maeser var syvogtyve år gammel, da han blev døbt og han var overlærer ved Budig Akademiet i Dresden. En dygtig student og lærer. Han havde først lært om Mormonkirken gennem en artikel i

et populært tidsskrift skrevet for at latterliggøre dens lære.

Han undrede sig over, hvem der kunne have et sådant had tilovers for en kirke, og han besluttede sig til at lære mere om den.

Der var ingen mormoner i og omkring Dresden på det tidspunkt, men Karl opdagede tilfældigvis, at der var missionærer i Danmark. Han skrev til missionspræsidenten og bad om oplysninger og fik tilsendt brochurer og bøger. Han studerede omhyggeligt materialet og blev interesseret i Kirkens lære, han bad om at få en missionær sendt til Dresden for at få forklaret forskellige ting.

To måneder senere, i oktober 1855, blev Karl det første medlem af Kirken i dette område i Tyskland.

Eenogtyve år senere, i foråret 1876, underviste Dr. Maeser, som var emigreret til U.S.A., i 20. wards undervisningsklasse i Salt Lake City, da en eksplosion ødelagde bygningen.

Karl rapporterede eksplosionen til Præsident Brigham Young og sagde, at skolen måtte lukkes.

„Det er helt rigtigt broder Maeser“ svarede Præsident Brigham Young, „Jeg har en anden opgave til dig.“ Således blev Karl G. Maeser kaldet til at oprette Brigham Young University i Provo, Utah.

Dr. Maeser blev senere øverste leder for alle sidste dages hellige skoler.

I den mørke nat, da Karl blev døbt, vidste han ikke noget om, at hans kærlighed til mennesker og Evangeliet ville bringe lys til alle de, hvis liv han kom i forbindelse med. Hans indflydelse mærkes stadig gennem hele Kirken, skønt han har været død i mere end 70 år.

Børn og børnebørn af hans studenter husker mange af hans ordspil. Nogle af de mest berømte er:

„Hvad du end gør — lad være med at gøre ingenting.“

„Vær dig selv — men altid dit bedre jeg.“ ○

DAVID O. McKAY

„Kirkens mission er at berede vejen for Guds Riges endelige oprettelse på jorden. Dens formål er for det første at udvikle Kristuslignende egenskaber i menneskets liv og for det andet at omforme samfundet, så at verden kan blive et bedre og fredeligere sted at leve.“

Jakob

En fortælling fra Mormons Bog

GENFORTALT AF MABEL JONES GABBOT

Illustreret af Gary Kapp

De fleste drenge har en helt, som de beundrer og følger. Jakob beundrede sin store bror Nephi. Han fulgte Nephi gennem ørkenen og over det store hav. Nephi må have været en stor helt for Jakob.

Jakob havde aldrig, ligesom sine ældre brødre og forældre, kendt til livets rigdomme og behageligheder i Jerusalem. Han var født af Lehi og Sarah i ørkenen, efter at de havde forladt Jerusalem.

Hans hjem var et telt, medens han sammen med sine forældre og søskende var på den lange og besværlige rejse til det store hav. Jakob kendte til sult og træthed. Han så sin bror Nephi søge efter føde til familien, når de sultede. Han så Nephi med heltemod modstå Laman og Lemuels vrede ord.

Medens Jakob stadig var meget ung, blev hans far gammel. Lehi kaldte sine sønner til sig for at give dem en fars velsignelse. Han opfordrede dem til at udvikle retfærdighedssans. (Se 2. Nep. Kap. 1:23)

Så sagde han til Jakob: „Men du Jakob, min førstefødte i ørkenen, kender alligevel Guds storhed, og han vil hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse.“ (2. Nep. 2:2.)

Jakob sørgede ligesom Nephi meget over brødrene Laman og Lemuels grovheder, de blev så vrede og ondskabsfulde, at de planlagde at dræbe Nephi.

Herren advarede Nephi og pålagde ham hurtigt at føre alle de, der ønskede at tjene Herren ud i ørkenen. Jakob tog med Nephi og alle de, der ville følge ham. De rejste i mange dage. Det sted de gjorde holdt, kaldte de Nephi, og herefter blev folket kaldt nephiterne.

Med Nephis hjælp lærte Jakob at bygge huse. Han hjalp Nephi med at bygge et tempel. Nephi ordnede Jakob og hans yngre broder Joseph til præster og lærere for folket. Jakob lærte folket om Kristi komme.

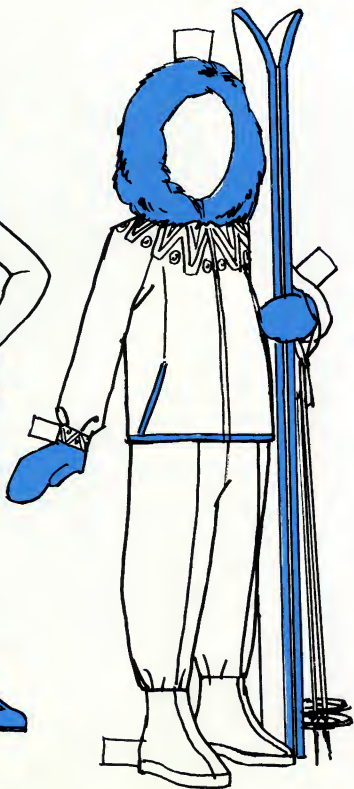
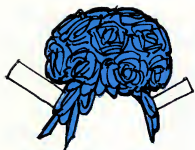
Engang kom der en mand navn

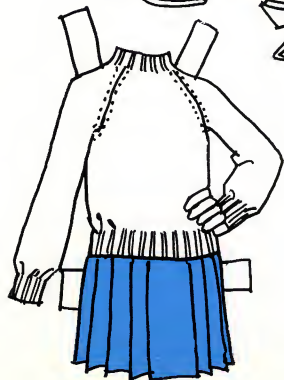
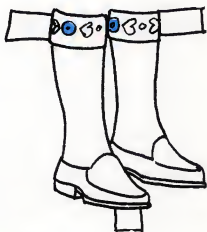

Helga fra Tyskland

AF VIRGINIA SARGENT

Sherem til Nephis folk. Han talte godt for sig og brugte megen smiger og blomstrede ord. Han sagde meget, der ikke var rigtigt og prøvede at ødelægge Jakobs tro og vidnesbyrd om Jesus.

Sherem opsøgte Jakob og sagde: „Jeg har hørt, at du går meget omkring og prædiker, hvad du kalder Kristi Evangelium. Du forandrer moseloven til gudsdyrkelse af et væsen, som du siger vil komme om hundreder af år. Jeg, Sherem, siger dig, at dette er blasfemi, for der er ingen, der ved noget om dette.“

Så spurgte Jakob Sherem, inspireret af Herren: „Tror du på skrifterne?“ Da Sherem svarede, at det gjorde han, fortsatte Jakob: „Så forstår du dem ikke, for de vidner om Kristus. Men dette er ikke alt. Jeg har hørt Ham og set Ham, og det er blevet gjort mig bekendt gennem Den Helligånds kraft.“

Sherem sagde: „Vis mig et tegn fra

Den Helligånd, hvis du kender så meget til det.“ Jakob svarede „Hvem er jeg, at jeg skulle bede Gud om at give dig et tegn? Du vil alligevel ikke forstå det. Men min vilje skal ikke ske, og hvis Gud ønsker at straffe dig, lad det da være et tegn for dig, at Han har styrke både i Himlen og på jorden og også, at Kristus skal komme.“ Da Jakob havde sagt dette, kom Herrens kraft over Sherem, og han faldt til jorden. Lang tid efter denne hændelse bad han alle mennesker om at komme til sig, fordi han følte, at han skulle dø, og han ønskede at sige noget til dem.

Sherem talte enkelt til folket og sagde: „Jeg er bange, fordi jeg har løjet for Gud og fornægtet Kristus.“ Da de, som var forsamlede, hørte Sherem, blev de forbavsede. Kort efter døde Sherem.

Så vendte folket sig til Jakob, og en tid var Guds fred og kærlighed igen blandt hans folk. ○

DAVID O. McKAY

“Kirken er et middel til at yde gensidig tjeneste i orden og visdom. Jesus Kristus er dens ophav og guddommelige overhovede. Han var selv, mens Han levede som dødelig, den personificerede og forbilledlige broderlighed og åndelighed, og det er Ham, der siger til dig og hele verden: (Lær af mig, og lyt til mine ord; vandr i min ånds sagtomdighed; så skal I få fred i mig.’ (Se Matt. 11:29, Joh. 16:33).“

Mælkespanden

AF MARY PRATT PARRISH
Illustreret af Virginia Sargent

Sugar Creek var det første sted pionererne slog lejr, efter at de havde forladt deres gode hyggelige hjem i Nauvoo. Inden der var gået to uger, var der samlet fem tusinde mennesker, som ventede på besked fra Brigham Young, før de begav sig videre på deres rejse mod vest.

For Tommy og Betsy var det som at leve i en by, for teltene og prærievognene var placeret ligesom langs gader på samme måde, som husene var det i Nauvoo. Mellem teltene og vognene havde de ovenover lagt et lag af grene, der kunne beskytte dem mod vejret. Der tilberedte de deres mad, og her legede børnene.

Midt i lejren var der en stor åben plads ligesom en mark. På den ene

side af den boede Tommy og Betsy i deres lukkede prærievogn. Når som helst kunne de kigge ud på pladsen og se bålene brænde, og de så folk stå tæt sammen ved bålene i forsøg på at blive varme.

En morgen meget tidligt så Tommy Brigham Young i en vogn midt på pladsen. Et øjeblik efter ragede hans stemme over hele lejrpladsen som en kæmpe kanon: „Lyt til mig Israels pionerer.“ Tommy vidste, at i løbet af få minutter ville enhver være på den åbne plads for at høre, hvad Brigham Young ville sige.

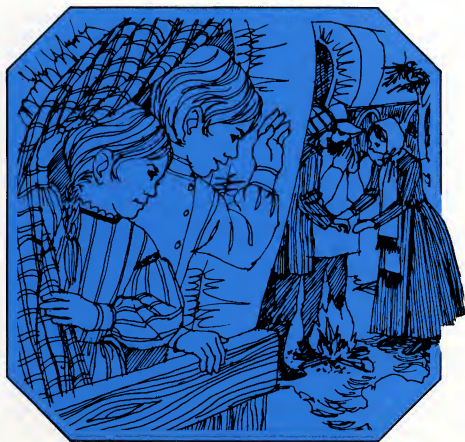
„Jeg håber, han vil fortælle os, at tiden er inde til at fortsætte mod vest,“ sagde Tommy. „Det vil jeg også,“ svarede Tommys mor. Men Brigham Young sagde ingenting om at fortsætte vestpå. I stedet for-

talte han, at der i de sidste fem dage var ankommet otte hundrede mennesker til Sugar Creek, og at de ikke havde mad nok til at klare sig igennem en uge, og han bad de, som havde mad, om at dele med de, som manglede. Han lovede, at hvis de hellige ville gøre dette, ville Herren velsigne dem med al den mad, de behøvede.

Præsident Young tilskyndede mændene til at tage til byerne mod nord

og syd og søge arbejde ved vej- og brobygning eller ved opsætning af hegn og gærder. Han foreslog også, at man anvendte lønnen herfor til mad. Han fortalte, at dyner, ure, tallerkener, sjaler, sølvtøj og møbler kunne byttes for majs og hvede.

Tommy blev især interesseret, da han fortalte børnene, at de kunne hjælpe med ved at samle pilekviste i flodlejet og flette store og

små kurve deraf, som også kunne byttes bort for mad.

Straks efter Brigham Youngs „amen“ og endnu før nogen var begyndt at tale eller bevæge sig, hørte alle lyden af klokker, der kimedede i det fjerne.

Det er klokkerne i Nauvootemplet hviskede Tommy til Betsy, og for ham var det som om, Gud gav sit eget „amen“ til ordene, der var talt af hans profet. I sit stille sind lovede Tommy, at han ville forsøge at gøre alt, hvad Brigham Young havde bedt ham om.

Da mødet var slut, samlede Tommys far sin familie og sagde: „Vi påbegynder nu en lang rejse. Vi ved ikke engang, hvor den vil slutte. Vi ved kun, at Gud vil lede os. Vi ved også, at alt, hvad vi ejer, er det, vi tager med os. Problemet er nu, skal vi give den mad, vi bragte med os, til de, som behøver, eller skal vi gemme den til os selv, så vi kan være sikre på, at vi har nok?“

Tommy huskede det stille løfte, han havde givet sig selv.

„Præsident Young bad os dele“ sagde han „og jeg tror, at det er det, Gud ønsker, at vi skal gøre.“ „Jeg ved, Gud vil hjælpe os til at få mere, når vi behøver det,“ tilføjede Betsy.

Tommys far smilede. „Jeg er glad, at I føler det således“ sagde han. „Vi kan ikke give de hellige skylden for, at de kommer her uden at have mad nok med. Ingen var virkelig parate til at forlade Nauvoo nu, og alle regnede først med at tage af sted til foråret.“

„Nogen havde penge til at købe

mad og udstyr, men de fleste havde ikke, så de måtte sælge deres gårde og huse for det, de kunne få for dem. Broder Johnson fik f.eks. kun en prærievogn og et spand okser for sit hus. Der var ingen penge til mad, så de tog med, hvad de havde, og jeg er sikker på, at det er spist på få dage.“

„Han tager til en af de nærmeste byer for at finde arbejde,“ tilføjede mor.

„Tager du også afsted?“ spurgte Tommy. „Ja, broder Johnson og jeg tager afsted sammen,“ svarede far. „Vi starter i morgen tidlig.“

„Du kan tage mine sølvskeer med dig“ tilbød mor. „Jeg tror, du kan bytte dem med et vognlæs majs til at give vore dyr, så de fortsat kan leve og være stærke, indtil græsset begynder at spire.“

„Du kan tage vores dyne,“ sagde Betsy. „Jeg kender nogen, der gerne vil have den.“ „Jeg vil samle kviste ved flodlejet og flette dem til kurve, som Præsident Young bad os om“ sagde Tommy.

Alle var så interesseret i at lytte til hinanden, at ingen bemærkede søster Johnson, som stod lige udenfor prærievognen. De var overraskede, da hun sagde: „I kan tage mit sjal,“ hun sagde det så stille, „og den lille sukkerskål, min bedstemor gav mig.“

Da hun ville lægge tingene op i prærievognen vaklede hun, som var hun ved at falde. Tommys far hoppede ned af vognen for at hjælpe hende. „Er du syg?“ spurgte han. „Nej,“ svarede hun. „Men jeg er sulten, vi har ikke fået noget at spise de sidste to dage.“

Tommys mor skyndte sig at hjælpe søster Johnson med at ligge. „Tyg på denne beskøjt“ beordrede hun. „Imen's laver jeg noget majsgrød.“ Senere fulgte Tommy og Betsy og deres far søster Johnson tilbage til hendes prærievogn. Tommy bar nogen kartofler, hans far noget mel og Betsy en spand mælk.

Som Betsy gik der med mælken, tænkte hun på sin killing, der var efterladt i Nauvoo. Hun hørte for sig sin mor spørge: „Du ville da ikke have at nogen skulle sulte, blot fordi du havde taget din killing med, ville du?“

Betsy smilede og sagde meget stille: „Nej.“ Denne gang mente hun det virkelig! ○

Enhver ung mand bør om mulig tage på mission

AF ÆLDSTE LEGRAND RICHARDS fra De tolv Råd

En oplevelse, som jeg havde som dreng i min egen stav i den lille provinsby, hvor jeg voksede op, har haft stor indflydelse på mit liv.

To unge mænd, der netop var kommet tilbage fra deres mission i Sydstatene, talte derom ved et nadvermøde. På den tid rejste missionærerne uden pung og taske og måtte derfor, hvis der ikke var nogen, der tilbød dem nattefy, ofte sove i det fri.

I de dage blev missionærerne forfulgt en hel del. De led ydmygelse, men modtog mange vidnesbyrd om, at Herren førte dem til mennesker, der ville hjælpe dem.

Den ånd, der var over de to hjemvendte missionærer, gjorde et sådant indtryk på mig, at jeg, da jeg kom hjem, lagde mig på knæ og bad Herren om, at jeg måtte leve sådan, at jeg ville være værdig til at blive sendt på mission, når jeg blev gammel nok. Jeg blev med mellemrum ved med at bede om at opnå dette, lige til toget på banegården i Salt Lake City kørte ud fra stationen for at køre mig det første stykke på min rejse til Holland. Det sidste jeg sagde til mine kære var: „Dette er den lykkeligste dag i mit liv.“

Før jeg tog afsted på mission sagde præsident Anton H. Lund¹, rådgiver til Det Første Præsidentskab, til missionærerne, at folk ville elske os. Så tilføjede han: „Bliv nu ikke stolte i jeres hjerter, så I tror, at I er bedre end andre. Hvis de elsker jer, vil det være på grund af det, I bringer.“ Da han sagde det, forstod jeg ikke rigtigt, hvad han mente, men før jeg vendte hjem fra missionen, forstod jeg.

Da jeg besøgte de hellige i Amsterdam for at sige farvel, stod det klart for mig, at de fleste af dem ville jeg ikke komme til at møde igen i dette liv. Og jeg græd mange flere tårer, da jeg forlod dem, end da jeg forlod mine kære i Salt Lake City for at tage til Holland. For eksem-

pel besøgte jeg et hjem, hvor min kammerat og jeg havde været de første missionærer, der nogensinde havde aflagt besøg; og moderen i familien en ganske lille kvinde sagde, med tårerne trillende ned ad kinderne så voldsomt, at nogle af dem dryppede ned og vædede hendes forklæde: „Bror Richards, det var tungt at se min datter drage til Zion for nogle måneder siden, (den gang opmuntrede Kirken folk til at immigrere til Amerika. Det gør den ikke længere), men det er endnu tungere, at se dig drage afsted.“ Da følte jeg, at jeg forstod, hvad præsdent Lund mente, da han sagde: „Folk vil elske jer, for hvad I bringer.“

Jeg besøgte en bror, der med rank ryg bar sit lands uniform, og som var gammel nok til at være min far. Han faldt på knæ, tog min hånd i sin, kyskede den og gjorde den våd med sine tårer. Igen følte jeg, at jeg forstod præsdent Lunds ord, da han sagde: „Folk vil elske jer, for hvad I bringer.“

Den mission var en så vidunderlig oplevelse, at jeg, da jeg var kommet hjem og holdt en tale om min mission, sagde til de hellige, at jeg under min mission havde så vidunderlige oplevelser, at jeg til tider følte, at Herren gik ved min side og talte med mig, at jeg håbede, at Han ville sende mig på mission tit nok til, at jeg kunne beholde den ånd, som jeg havde, mens jeg var på mission.

Noget tyder på, at Herren tog mig på ordet, for jeg har nu ialt opfyldt fire missioner for Kirken, har præsdenteret over to af dem og besøgt andre. Det står mig nu klart, at jeg ikke kunne forestille mig at have en søn, der ikke tog på mission; jeg synes, vi skylder verden så meget, at det er vor pligt at dele Evangeliets vidunderlige sandheder med andre.

Hvis vi går langt nok tilbage i tiden, så skylder vi alle en eller anden missionær, at vi er i Kirken. Det var Brigham Young, der prædikede Evangeliet for min bedstefar, og hvis jeg nogensinde kommer, hvor Brigham Young er, vil jeg takke ham af hele mit hjerte. Tænk på, hvad jeg og min familie ville være gået glip af, hvis vi ikke kendte Evangeliet.

Jeg er af den mening, at alle unge mænd bør stræbe efter at tage på mission. Når vi afholder møder med missionærerne i missionsmarken, fældes der mange glædestårer. Mange missionærer udtrykker sig omtrent således: „Da vi var hjemme, og hørte hjemvendte missionærer sige, at denne tid havde været den bedste i deres liv, troede vi ikke et ord af det — men nu forstår vi.“

En ung mand fra de østlige stater besøgte mig på mit kontor på vej hjem fra en mission i Argentina, hvor han tilbragte ekstra seks måneder med at hjælpe missionærerne med at lære sproget. Jeg kaldte ham ved navn, for jeg kendte ham og hans familie, fra før han tog afsted på mission, og spurgte: „Føler du, at det var tidsspilde for dig at tage på mission — at du i stedet

burde have tilendeført din uddannelse, så du kunne begynde at tænke på giftermål?“

Han svarede: „Hvis mine søskende ønskede at gøre mig rigtig, rigtig lykkelig, skulle de bare sætte mig op i et fly i morgen og sende mig tilbage til Argentina.“ Og han havde endnu ikke gænsket de kære, som han forlod for at drage på mission.

Jeg mødte en ung missionær i de nordvestlige stater, der havde aftjent sin værnepligt i militæret, før han blev kaldet til sin mission. Jeg vidste, at dette betød en yderligere udsættelse af hans uddannelse i det erhverv, han valgte, og jeg spurgte ham derom. Han svarede: „Der findes ingen virksomhed på denne jord, der kunne ofre penge nok til at få mig til at forlade min mission.“

En missionær i Holland sagde til mig, da han netop havde døbt seks voksne mennesker: „Hjemme havde jeg et godt arbejde og jeg kunne gå i teatret og biografen, jeg kunne gå ud og danse, som det passede mig. Men jeg ville ikke bytte en oplevelse som denne bort for alle de biografestillinger og danseaftener, der findes på jorden.“

For kort tid siden rejste jeg rundt med præsdenten for Alaska- Britisk Columbia missionen. Hans datter, der gik på high school havde haft held til at omvende en af sine skolekammerater, så hun sagde til sin far, at hun ønskede at bruge sin sommerferie til at tage på mission. Han sendte hende op til Anchorage for at arbejde sammen med en kvindelig missionær, og han og jeg var deroppe for at overvære en højtidelighed, hvor elleve mennesker blev døbt. Ni af disse omvendelser skyldtes denne unge pige og hendes kammerat. Datteren kom hen til mig med tårerne løbende ned ad kinderne og sagde: „Bror Richards, aldrig i mit liv har jeg været så lykkelig.“

I Oregon hørte jeg en missionær, der selv for ikke så længe siden var blevet omvendt, sige: „Jeg ville ikke tage imod en check på en million dollars i bytte for den erfaring, jeg fik på min mission.“ Jeg sad bag ved ham og spurgte mig selv: „Ville du acceptere en million dollars i bytte for din mission i Holland?“ Jeg begyndte at tælle de familier, som jeg med Herrens hjælp havde ført ind i Kirken, og så stod det mig klart, at jeg ikke ville sælge dem ud af Kirken igen for noget beløb under solen.

Mens jeg for mange år siden tjente som præsdent for Sydstats Missionen, rejste en ung mand sig ved et af vore offentlige møder. Han var missionær, næsten to meter høj og havde spillet på et ledende basketballhold. Han sagde, at da hans hold vandt mesterskabspokalen, bar hans kammerater dem bogstaveligt rundt på deres skuldre. Så sagde han: „Indtil jeg kom på mission, var det den største oplevelse i mit liv. Men jeg ville ikke bytte en afen som denne, hvor vi bærer vidnesbyrd om Evangeliets gengivelse, for alle de basketbalkampe, jeg nogensinde har spillet.“

En af mine sønnesønner tog på mission til Australien. Jeg har skrevet et stykke fra et af hans breve af: „Alt er virkelig vidunderligt herhede — jeg kan ærligt sige, at jeg aldrig har været så opstemt, spændt og glad i hele mit liv! Herren har sandelig velsignet mig.“ Sådan et vidnesbyrd betyder endnu mere, når man får et vide, at før han tog afsted på mission var han blevet valgt til „månedens junior-highschool-dræng“, var elevrådsformand; blev valgt til „Mr. Football“ og ligeledes valgt som den bedste sportsmand i sin klasse; han var leder for fodboldholdet; og spillede med på det hold, der vandt Kirkens basketballtrofæ.

Kun Herren kan fylde missionærernes hjerter med sådanne følelser, som jeg har beskrevet.

Da Jesus, efter at Han var blevet korsfæstet, sendte sine apostle ud i verden for at prædike Evangeliet, sagde Han: „... Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ (Matt. 28:20) Og hver eneste missionær, der har været retfærdig, kan bevidne, at Herren opfylder sit løfte.

De af os, der har oplevet fuldbyrdelsen af det løfte, forstår Almas ord, når han siger: „O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes løfte opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.“ (Alma 29:1)

Som ung mand gjorde en historie, som Præsident Heber J. Grant nogle gange fortalte om en skandinavisk familie, som kom til Utah, et meget stort indtryk på mig. De havde ikke lært ret meget om Evangeliet. Men de vidste, at det var sandt. Så biskoppen henvendte sig til denne mand og lærte ham at betale tiende, og manden betalte sin tiende. Så lærte biskoppen ham om fasteoffer, og han betalte sit fasteoffer. Så nogen tid senere bad biskoppen manden give en gave, der skulle hjælpe til med at hjælpe til med at bygge et nyt mødehus. Først syntes manden, at det burde tages ud af den tiende, han betalte, men før biskoppen var gået igen, havde han givet en sum til det nye mødehus. Noget senere bad biskoppen ham sende sin søn på mission. Manden sagde: „Dette er dråben, der får bægeret til at flyde over. Ham kan vi ikke undvære. Han er det eneste barn, der stadig bor hjemme.“ Så sagde biskoppen: „Broder, er der nogen i denne verden, som du, bortset fra din meget nære familie, elsker mere end nogen anden?“ Efter at have tænkt sig lidt om, svarede manden: „Det må blive den unge mormonmissionær, der rejste til midnatsolens land og lærte mig om Jesu Kristi Evangelium.“ Biskoppen sagde så: „Ønsker du ikke, at der er nogen, der skal elske din søn, som du elsker den unge mormonmissionær?“ Han svarede: „Biskop, du har ret. Tag ham kun. Jeg skal nok betale for hans mission.“

Hvis man virkelig ønsker at samle sig skatte i Himmelen, kan jeg ikke forestille mig nogen bedre metode end gennem missionærgerningen. Dem, man har omvedt, vil

elske een gennem hele dette liv og gennem evighederne. Virkelig succes i livet kan ikke måles i dollars eller i denne verdens rigdomme. Jesus sagde: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde hele verden og at bøde med sin sjæl?“ (Mark. 8:36)

„Og han sagde til en anden: ‚Følg mig!‘ Men denne svarede: ‚Giv mig lov til først at gå hen og begrave min fader.‘

„Men Jesus sagde til ham: ‚Lad de døde begrave deres døde; men gå du hen og forkynd Guds rige!‘ (Luk. 9:59-60)

Så sendte Herren de halvfjerds ud, to og to til hvert sted, hvor Han selv ville komme, idet Han sagde:

„Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst.“ (Luk. 10:2)

Hvis høsten var stor på den tid, hvor meget større er den så ikke i dag, og så meget mere er der brug for missionærer. Alle unge mænd burde stræbe mod at tage på mission. Det vil give dem et grundlag at opbygge et liv i Guds riges tjeneste på, såvel hinsides som her, som intet andet kan. ○

1 Lund, Anton H. — (1844-1921) født i Danmark, ordineret til apostel 7. oktober 1889.

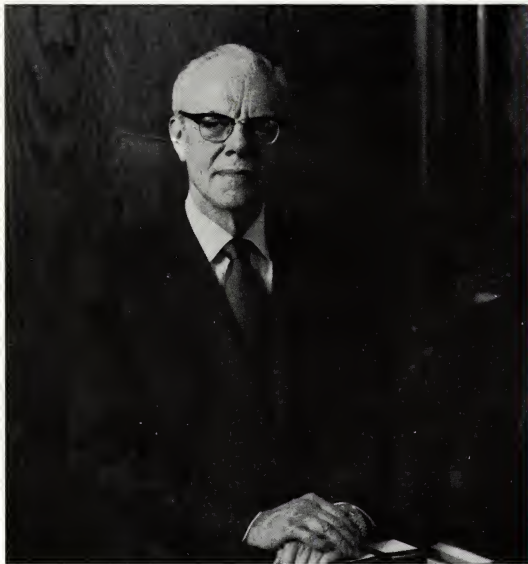
JOSEPH FIELDING SMITH

„Vi må være rede til at forsvare sandheden, og vi må være mænd, der bærer Det hellige Præstedømme, som er blevet gengivet, idet Himlene åbnede sig og håndspåleggelse foretoges af hellige budbringere sendt fra Herrens nærløbe, være rede til at beskytte Kirkens medlemmer mod de snedige planer, der tages i anvendelse for at bekæmpe Evangeliet, for at bortlokke dem af vore medlemmer, som ikke er tilstrækkeligt underrettede, og som mangler det blivende vidnesbyrd, som trofasthed og lydighed sikrer enhver sjæl.

„Stille, snigende og noget frygtomt på grund af sandhedens udbredelse føres der krig mod gengivelsen af den guddommelige sandhed.“

Burde budene skrives om?

AF ÆLDSTE RICHARD L. EVANS De tolv's Råd
Tale holdt ved den 141. halvårlige generalkonference.

Dette er den sidste større tale, som ældste Richard L. Evans holdt. Da han havde talt, fremsatte præsident Harold B. Lee fra Det første Præsidentskab en bemærkning om, hvor rigtigt og aktuelt det var, som han havde sagt, ikke mindst med henblik på de unge. Det stemmer godt med ældste Evans' kærlighed til de unge, at det først og fremmest er dem, han henvender sig til. Dem, der hørte ham, husker, at ældste Evans talte, som bar han et brændende vidnesbyrd. På mange måder er denne tale et messerstykke. Ikke alene vil den fortsat leve i de kommende år, men, som det var ældste Evans' hensigt, vil den ændre mange menneskers liv.

Måske burde jeg begynde med et interessant spørgsmål, der for nylig blev stillet, og et lige så interessant svar. Spørgsmålet lød: „Synes du ikke, at budene burde skrives om?“ Svaret lød: „Nej, men de burde læses om, læses igen og igen.“

Dette er et godt udgangspunkt for at se en bestemt ting i øjnene. Næmlig den, at Guds love eksisterer, og at det er fra guddommelig kilde, vi har dem. Tidsaldres erfaringer har vist, at vi behøver dem, og hvad der sker, hvis de bliver ringeagtet.

Så hvorfor skulle man tilbringe sit liv med at være frustreret og ulykkelig ved at prøve at borationalisere dem og skubbe dem fra sig?

Vi kan lige så godt begynde med de ti bud. Det ville være en udmærket ide, at læse dem igen og igen, og ikke bruge vort liv på at forsøge at overbevise os selv om, at de ikke skal tages bogstaveligt.

Når budene omtaler ting, vi ikke bør gøre, så betyder det simpelthen, at vi ikke bør gøre det, og at der er en grund til det.

I nogle af dem står der, hvad vi bør gøre, og det er der også en grund til. Det ville være interessant at skrive en liste over de ting, som vor himmelske Fader beder os gøre, og hvad Han beder os om ikke at gøre. Enhver far og mor har været ude for det samme, ligeså har enhver læge.

Evangeliet er først og fremmest dette: råd fra en himmelsk Fader, som siger til sine børn: „I har muligheder, der er evige og uden grænser. I har også jeres fri vilje. I må selv bestemme, hvordan I vil benytte den. Dette er, hvad I kan blive, hvis I følger mit råd — og dette er hvad der vil ske, hvis I ikke gør det. I må selv vælge.“

Vi tager allesammen beslutninger hver dag. Og vi må alle sammen tage konsekvenserne af de valg, vi træffer. Så enkelt er det. Det drejer sig ikke om at kløve ord eller komme med undskyldninger eller argumentere om mysterierne eller at bekymre sig om de ting, som Gud endnu ikke har åbenbaret for os, alt imens vi forsøm-

mer de ting, som Han har gjort os opmærksom på. Lad os holde op med at argumentere mod budene og de ting, vi er blevet bedt om at gøre, og se sandheden i øjnene.

Hvem ved bedre end vor Skaber og Fader, hvad der er altafgørende vigtigt, og hvad der ikke er det?

Geniale mennesker, filosoffer og andre har gennem århundrederne kæmpet med disse spørgsmål, og de er ikke nået frem til noget svar, de kan blive enige om.

Jeg har stor respekt for kundskab, uddannelse og forskning, for akademiske evner, og for storslåede resultater, som oprigtige forskere har opnået. Men jeg har også stor respekt for den verden, der er Guds og profeternes, og formålet med livet; det er så spørgsmålet, hvem man vil sætte sin lid til.

Jeg har haft lejlighed til at lære nogle af de allermost habile mennesker på denne jord at kende — mænd af mange trosretninger, fra mange forskellige erhverv, og med mange forskellige evner, i næsten 150 lande. Men jeg har aldrig kendt et menneske, der var så vist, at jeg var villig til at betro ham mit liv fra evighed til evighed. Det sker ofte, at mennesker kløver ord angående skrifterne og argumenter mod dem og forsøger at retfærdiggøre de ting, som de udmærket ved, at de ikke burde gøre. De siger for eksempel, at „Du må ikke bedrive hor“ ikke gælder for andre former for grader af umoralske synder og fordærveligheder, eller at visdomsordet ikke dækker alle slags og alle mærker af alle de produkter og narkotika, som er opfundet, og som man ved er skadelige for menneskeheden.

Selvfolgelig ville det være uoverkommeligt at nævne dem alle. For at sige det med Kong Benjamins ord: „Og endelig kan jeg ikke fortælle jer alle de ting, hvormed I kan begå synd; thi dertil gives der forskellige veje og midler, ja, så mange, at jeg ikke kan opregne dem.“ (Mosiah 4:29)

Herren venter af os, at vi skal være i besiddelse af visdom og sund fornuft, og ikke kløve ord om, hvad der gan-

ske åbenbart ikke er gavnligt for legeme, sjæl, ånd eller moral. Før man foretager sig noget, bør man standse op et øjeblik og ærligt spørge sig selv: „Gør dette mit legeme sundt? Gør det mig til et lykkeligt menneske? Vil dette behage Gud? Vil dette blive til velsignelse for mig selv og andre, eller trækker det mig nedaf? Er det godt, eller er det ikke godt?“

Det er ligemeget, hvad man kalder tingene. Det er, hvad de er, og hvad de gør, der gælder. Hvis jeg må have lov til at bruge en kraftig tilføjelse af Shakespeare: Ligegyldigt hvad en ting kaldes, forbliver den, hvad den er, og har den virkning, som den nu engang har, hvad end man kalder den. Og hvis der er nogen, der er i tvivl om, at alle former for moralske overtrædelser og fordærveligheder skulle være blevet fordømt af skrifterne, må vi så lige minde jer om, at vi næm kunne citere skriftsteder, der fordømmer alle former for ondt, alt urent og alle former for fordærv, alt umådeholdent, alle dårlige vaner og al ukædelig opførsel.

Hvorfor alt det ordkløveri? Er det ikke bedvre bare at se tingene i øjnene og være ærlige over for os selv?

„ . . . frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre.“ (Præd. 12:13)

„Hvis I elsker mig,“ sagde Frelseren, „så hold mine befalinger.“ (Joh. 14:15)

Men det er også for vor egen skyld, vi skal holde budene.

For mange år siden skrev Emerson¹ et essay, som han kaldte „Konseption“ i hvilket han skrev:

„Verden er at ligne ved en tabel, eller en matematisk ligning, der, ligegyldigt hvordan man vender eller drejer den, altid giver det rigtige og uundgåelige resultat . . . Hver hemmelighed kommer for dagens lys, hver forbrydelse straffes, hver god gerning belønnes, hver uretfærdighed rådes der lige så stille og sikkert bod på . . .

„Årsag og virkning, mål og midler, sæd og frugt kan ikke adskilles; for resultatet spirer allerede i årsagen . . . som frugten i sæden . . .

„Hvad ønsker du? mælede Gud; er-

læg betaling for det og tag det . . . Du skal få valuta for præcis, hvad du har gjort, hverken mere eller mindre . . .

„Et menneske kan ikke lukke minden. Uden at dømme sig selv . . .

„Hver ønskelige peger tilbage mod den, der udtrykte den . . .

„Man kan ikke begå en fejltagelse uden at skulle tage følgerne for den . . .

„En tyv stjæler i virkeligheden fra sig selv. Svindleren bedrager sig selv . . .

„Det er umuligt at få noget uden at skulle betale prisen . . .

„Begå en forbrydelse, og det synes, som om et tæppe af sne har lagt sig over jorden- og tydeligt ses sporene som fra hver en agerhøne, ræv, mulv og fra hvert et egern i skoven. Man kan ikke kalde ord, der er udtalt, tilbage, man kan ikke slette sine spor, eller helt bryde sine broer bag sig, så man ikke kan rammes af konsekvenserne.

„Vi forøger vor styrke, i forhold til den fristelse vi har modstået . . .

„Hele sit liv lider mennesket under den dumme overtro, at det kan blive snydt. Men et menneske kan ikke snydes af andre end sig selv . . .

Præsident Lee udtalte engang en kort sætning, der i det store og hele indholdt alt det, som Emerson udtrykte, nemlig, at der ikke findes heldige syndere. Det er skam en sætning, der er værd at overveje.

Eftersom der er en kompensationslov uløseligt knyttet til livet, burde vi altid tage os tid til at overveje, hvad vi gør og ikke gør, og hvad vi ville ønske, at vi havde gjort.

Til vor unge vil jeg sige følgende: der er tilsyneladende troværdige mennesker, der vil sige til jer, at Guds love ikke gælder, og at det næsten ikke får følger at bryde dem.

Men for at være sikker på hvem der fortæller sandheden, så stil jer selv følgende spørgsmål: Er det, som den person fortæller mig eller prøver at friste mig til at gøre, noget som vil bringe mig lykke og fred og få mig til at nå mine allerhøjeste muligheder, eller er det noget, der vil trække mig nedaf?”

Følg ikke nogen, der prøver at ødelægge idealer, at bryde lovene, eller at føre dig til lavere plan.

Præsident (Hugh B.) Brown spurgte engang: „Ønsker I at omvende jer eller at modargumentere?“

Jeg citerer noget, Cromwell² sagde: „Jeg bønfaller jer . . . Tænk jer mulig-heden af, at I måske tager fejl.“

Enhver tager fejl, hvis det, han foretager sig, vil trække ham nedaf, enten det er fysisk, moralsk, eller mentalt, hvis det vil undergrave hans indre fred med sig selv, fjerne ham fra hans himmelske Fader eller forringe hans liv fra evighed til evighed.

„Stolthed“, sagde John Ruskin³, „ligger til grund for alle store fejltagelser.“

I alle tilfælde er stolthed en af de største forhindringer i at omvende sig, fordi vi ikke kan korrigere en fejl, før vi har indrømmet den.

Må Gud velsigne jer, mine elskede, unge venner og være med jer og give jer ydmyghed nok til at vinde over jeres stolthed og rette jeres fejl.

Respekter jeres forældre. Betro jer til dem. Respekter jer selv. Respekter Gud og den kundskab, Han har givet os. Spil ikke hasard med jeres liv. Det er alt, hvad vi har.

Lok ikke fristelserne. Lad være med i tåbelighed at se, hvor nær I kan komme en fare eller noget ondt, eller hvor nær I kan komme afgrunden. Hold jer borte fra, hvad I ikke burde gøre, og fra de steder, hvor I ikke burde være, og fra de ting, som I ikke burde deltage i.

Hvis I er kommet ind i en blindgyde eller på en forkert vej, så vend om så hurtigt som muligt — allersnærest lige nu — og tak Gud for omvendelses princip.

Løb ikke meningsløst frem og tilbage for at finde, hvad man allerede har fundet ud af. Deltag ikke i disse tiders blasertheder og fristelser.

Lad være med at rode med de ting i livet, der fornædler legeme og sjæl. Se aldrig med vilje mindre godt ud, end I behøvere, vær aldrig grumsete eller urene, legemligt eller moralsk.

I forældre, vær eksempler på ærlighed

og ære, renhed, retfærdighed og ansvarsfuldhed for jeres børn.

I børn, elsk og adlyd jeres forældre. De har givet jer livet. De ville være villige til at dø for jer. I familier, knyt jer tættere sammen, i kærlighed og velvillighed, bevar hjemmet, idet I danner traditioner, som vil gøre jer stolte af hinanden og taknemmelige over at høre til der og over at være, hvad I er. Burde budene skrives om? Nej, de skal læses om og være vort livs ledetråd og standarder, hvis vi ønsker os helbred, lykke og selvagtelse.

Jeg husker en elsket stavspræsidents ord, og takker ham for de tanker, han såede i mig for nogle måneder siden. Han sagde: „Jeg plejede at ride over markerne med min far og lede efter bortløbne får og kvæg. Når vi kom op på en bakkekam, spejdede vi efter dyrene på en fjern skråning eller i en lille lund, og så skete det, at min far sagde: „Der er det!“ Men stavspræsidenten sagde til mig: „Min far kunne se længere, end jeg kunne, og det skete tit, at jeg ikke kunne få øje på dem. Men jeg vidste, at de var der, for det havde min far jo sagt.“

Mine elskede søskende, der er mange ting, som jeg ved, og som I ved, eksisterer, fordi vor himmelske Fader har sagt det. Og jeg ved, at Han lever, at Han har gjort os i sit billede, at Han sendte os sin enbårne Søn, vor Frelser for at vise os, hvordan vi bør leve og for at frelse os fra døden. Jeg ved, at Han vil komme ind i vort liv i lige så stor udrækning, som vi giver Ham lejlighed til det, og at Hans Kirke og Evangelium, ligesåvel som Hans levemåde er på jorden hos os idag, og at vi vil indse vore allerhøjeste muligheder, hvis vi følger de råd, som Gud har givet os, og at vi på den ene eller den anden måde ikke opnår, hvad vi kunne have opnået, hvis vi modsætter os Hans befalinger. Gud velsigne jer og være med jer altid, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Emerson, Ralph Waldo (1802-1882) amerikansk digter og essayskriver.

2 Cromwell, Oliver (1599-1658) engelsk politisk og religiøs leder, militærleder.

3 Ruskin, John (1819-1900) engelsk skribent, kunstkritiker, sociolog og filantrop.

„Det falder mig lige så let som en guddommeligt sandhed at godtage den kendsgerning, at Kristus prædikede for ånderne i forvaringen, mens Hans legeme lå i graven, som det falder mig at se på jer fra denne talerstol. Det er sandt. Og lige så let falder det mig at indse, at man kan leve således, at man kan modtage indtryk og direkte budskaber gennem Helligånden. Sløret er tyndt mellem dem, der bærer Præstedømmet, og de guddommelige budbringere på den anden side sløret.“

DAVID O. MCKAY

Du og din hjemmelærer

AF GEORGE DURRANT

1. sekretær i Præstedømmets hjemmelærer komité

For nylig gik to sidste dages hellige brødre hen ad en gade i en by, de besøgte. „Hej! Bror Smith“ råbte en af drengene til en mand, som kom gående imod dem på fortovet. „Hvad laver du her?“ Med tydelig glæde hilste de på hinanden. Den anden dreng blev præsenteret, men tog ikke så meget del i samtalen. Han kunne tydeligt se, at de to mennesker virkelig holdt af hinanden. Efter få minutter og et varmt farvel, fortsatte manden ned ad gaden.

Den anden spurgte: „Var det din biskop?“ „Nej,“ svarede den første dreng, „det var min hjemmelærer.“ „Og hvad med dig og din hjemmelærer, kender I rigtigt hinanden? Kender du ham? Og hvis ikke, hvis fejl er det så? Din? eller jer begges?“

Vi ved alle, at nogen mennesker og nogen hjemmelærere har en vis evne til at få mennesker til at forstå, at de virkelig bryder sig om dem. Andre hjemmelærere holder også af, men viser det ikke så tydeligt og andre igen holder ligeledes af, men viser det slet ikke. Nåh! Hvad så med din side af sagen? Enhver af os ved inderst inde, at hvis vi ikke er imødekomende, vil vi kunne hindre enhver i at blive vore venner og hjælpe os.

Desværre nægter nogle unge, at lade en hjemmelærer tage del i deres liv ved den mærkelige holdning de indtager, som siger: „Hold dig væk.“ I indtager samme holdning, når I ikke viser interesse med hensyn til hjemmelærerens besøg. I indtager samme holdning, når I ser jeres hjemmelærere i Kirken eller hvor som helst, og ikke gør jer nogen anstrengelse for at hilse på ham.

I indtager samme holdning, hvis I ikke beder om deres vejledning i forhold, som de kunne hjælpe med, måske til en tale i Kirken, et spørgsmål eller et problem, som vedrører dig. I indtager samme holdning, hvis I ikke sender bud efter dem, hvis Præstedømmets vejledning behøves, og når hjælp er påkrævet udenfor familien.

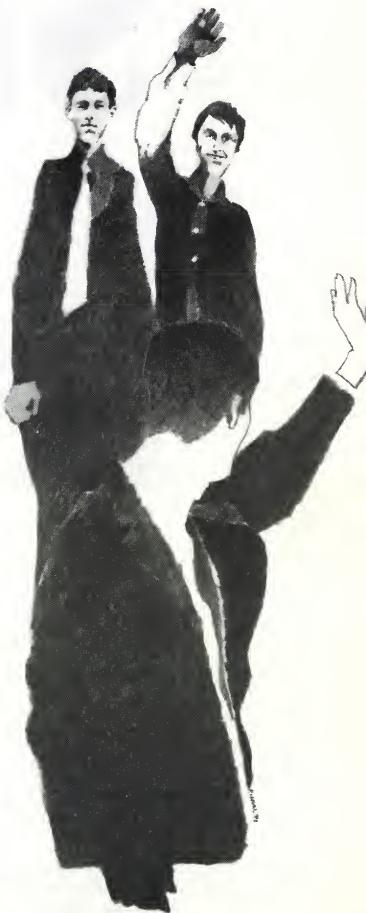
I indtager samme holdning, når I gør eller ikke gør noget, som kun I selv kender noget til.

Mennesker, som lader hjemmelærere ude af deres liv ignorerer uheldigvis et af de vigtigste led i Kirkens ledelse. Jeres hjemmelærere er Herrens udsendinge til jer. De repræsenterer biskoppen såvel som Kirken. Hjemmelærere er kaldet og udsat til at velsigne og hjælpe Kirkens medlemmer, og derfor vil Herren velsigne dem til at kunne hjælpe.

Dette er hovedprincippet. I vil måske ikke tro på, at de kan hjælpe jer, men hvis I vil give dem en chance og lade dem komme jer nær, vil I ikke alene styrke jeres eget personlige bindeled med Kirkens ledelse, men I vil også styrke jeres hjemmelærere. „Har I ikke også et ansvar til det?“

Hvis I ikke ved, hvem jeres hjemmelærere er, så spørg straks jeres biskop eller grenspræsident. Skriv så deres navne, adresser og telefonnumre i jeres notesbog og læg den i jeres pung eller taske.

Hvis I vil lade disse to mennesker hjælpe jer, vil de velsigne jeres liv mere, end I kan forestille jer, og I vil vinde til virkelige venner. Jeg har aldrig mødt nogen, som ikke har haft brug for to rigtige ægte venner. ○

Svarene er til hjælp og som perspektiv, ikke som forkyndelser af Kirkens lære

S&S

„Hvordan bør vor indstilling være med hensyn til at bruge vore talenter professionelt, hvis resultatet ikke kan forenes med Evangeliets standarder?“

Heldigvis har jeg aldrig i det erhverv, hvor jeg er nu, følt nogen konflikt mellem mine opgaver og Kirkens standarder. Men jeg er klar over, at dette mange gange ikke er tilfældet i underholdningsbranchen.

Da jeg arbejdede som sanger for et orkester, fik jeg af og til tilbud om at synge i radio og TV-reklamer. Jeg håbede altid, at jeg ikke ville blive bedt om at medvirke i en reklame for cigaretter, cigarer, alkohol, te eller kaffe. Det skete aldrig. Jeg ved, at jeg ville have sagt nej tak, skønt jeg var klar over, at de, der ikke siger

ja tak til omtrent hvad som helst, på grund af den hårde konkurrence snart vil blive regnet for at være „ude af spillet“ og talt med i de arbejdsløses rækker.

Som bærer af Præstedømmet ville jeg ikke føle det rigtigt at bruge de talenter, som Gud har givet mig, til at skabe og opreklamere en „forbudt for børn“ — film, hvis jeg blev opfordret til at skrive filmmusik for et andet filmstudie. Jeg ville ikke engang føle, at det var rigtigt at gå ind og se sådan en film, og da slet ikke invitere en dame med til en sådan. Ældste Richard L. Evans har sagt: „En af grundene til, at det onde kan eksistere, er, at man kan tjene penge på det . . . og hvis vi er kunder til eller deltager i noget, der ikke er godt for mennesker, hjælper vi med til at udbrede det, fordi vi giver det et eksistensgrundlag.“

Ved ikke at se „forbudt for børn“ — film har jeg skabt harmoni mellem mit erhverv og Kirkens standarder. Jeg går måske glip af nogle interessante opgaver rent musikalsk, men jeg synes, der er så lidt tid at forbedre sig i og til at arbejde for ophøjelse i de ting, som behager vor himmelske Fader, at jeg ikke kan se nogen grund til hverken at give de ting plads i mit sind, der, som vi ved gennem Evangeliets principper, er skadelige for sjælen og menneskets åndelighed, eller til selv at hjælpe til med at påvirke andre mennesker dermed.

Robert F. Brunner, GUF musikleder for den sydcaliforniske region, og en af komponisterne ved Disney filmstudierne.

„Hvordan får kvinder del i Præstedømmet? Hvad med den ugifte kvinde?“

Præsident Joseph Fielding Smith har sagt, at Præstedømmet er Guds magt og myndighed, der er givet mennesket, for at det i alle ting kan handle for menneskenes frelse. Det er til alle Kirkens medlemmers gavn, både for mænd og kvinder, børn og unge, gifte og ugifte.

Sidste dages hellige kvinder har altid haft del i dets vidunderlige velsignelser og rettigheder. Følgende er nogle af de mest åbenlyse måder, hvorpå jeg har fået del i Præstedømmets velsignelser: 1) i mine forældres hjem 2) sammen med min mand og 3) nu, da min mand ikke længere er i live.

1. Mine forældre blev belært om Evangeliet gennem Præstedømmets magt og myndighed, og det var det, der gjorde det muligt for mig at tilbringe mit liv i Kirken.
2. Jeg modtog et navn, hvorved jeg skulle kendes, og en faders velsignelse, der skulle være en velsignelse for mig hele livet igennem.
3. Jeg blev døbt for at få tilgivelse for mine synder, og døren til min himmelske Faders rige blev på denne måde åbnet for mig.
4. Min dåb blev bekræftet og jeg modtog Helligåndens gave, gennem hvilken jeg kan skelne, hvad der er rigtigt og forkert, og blive ledet hele mit liv.
5. Gennem nadveren, der administreredes af dem, der bærer Præstedømmet, har jeg lejlighed til at forny mine pagter med min himmelske Fader og til at have Hans Ånd hos mig.
6. Jeg modtog gennem Præstedømmet en patriarkalsk velsignelse, der forudsagde ting, så jeg, hvis jeg forbliver trofast, har en særlig viden om ting, lige som jeg også får vejledning og trøst.
7. Jeg har modtaget gode råd fra inspirerede bærere af Præstedømmet, såsom min biskop og min hjemmelærer.
8. Jeg er blevet velsignet og trøstet og endog helbredt, når jeg var syg og sorgfuld.
9. Gennem Præstedømmets magt har jeg fået tilgivelse for mine synder med Guds godkendelse og velsignelse.
10. Gennem Præstedømmets myndighed er jeg blevet kaldet til at tjene Gud, og min sjæl har udviklet sig meget gennem disse stillinger.

11. Jeg har været vidne til, at onde magter er blevet bekæmpet og overvundet /gennem Præstedømmets magt, og denne kendsgerning er mig en trøst og giver mig en følelse af trykthed.

12. Mit hjem er velsignet med hjemmelærere, som hjælper mig, fordi jeg bor alene.

Dette er kun et uddrag af de måder, hvorpå jeg får del i Præstedømmets velsignelser. Disse privilegier og endnu mange andre gives ligeligt til mænd og kvinder, gifte og ugifte. Ægteskab er ikke nødvendigvis den eneste måde, hvorpå en kvinde kan få del i Præstedømmet. Cælestiale ægteskaber og oprettelsen af evige hjem og familier er selvfølgelig den allerstørste velsignelse, Præstedømmet giver her på jorden, men ægteskab alene er ingen garanti for sådanne velsignelser.

Kvinder, der er gift med bærere af Det melkise-dekske Præstedømme, kan og bør få deres mænd til at velsigne dem og til at udføre de nødvendige præstedømme-ordinancer for dem. Ugifte kvinder, og de, hvis mænd ikke har myndighed til at udføre Præstedømmets hverv, har ret til at bede søskende, der har myndigheden, om sådanne velsignelser — nemlig deres fædre, deres hjemmelærere, og deres ledere. Præstedømmets bærere har en højtidelig pligt til at efterkomme sådanne opfordringer. Hvor stort et ansvar er det ikke for mændene — at være værdige til når som helst at modtage inspiration, for . . . „præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og . . . himlens kræfter . . . kan ikke . . . kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.“ (L. & P. 121:36)

Alle kvinder, der ser frem til den dag, da alting vil være fuldkomment, skal benytte sig af det hellige Præstedømmes funktioner.

HORTENSE H. CHILD,
medlem af Adult Correlation Committee

„Hvorfor har vi ikke en ungdomsbbevægelse i Kirken, så vi kunne propagandere for en god sag, som Kirken støtter eller giver sin tilladelse til, at vi støtter?“

Kirken har ting, som dens ungdom propaganderer for — men sidste dages hellige unge gør mere end det. At vække formodning om, at sidste dages hellige unge ikke støtter en god

sag viser en mangel på forståelse for Kirkens ungdomsprogrammer, som opmuntre de unge til at støtte mange gode opgaver — lige fra missionærarbejde til at få en god uddannelse. Ingen kunne støtte Kristi sag mere end vi, der tager Hans navn på os. Men det er vigtigt at forstå forskellen mellem mange af de kampagner, som verden støtter, og de kampagner, som Jesu Kristi Kirkes unge støtter med deres ledes billigelse. Herrens hus er et ordens hus. Alle Kirkens medlemmers aktiviteter må og skal, hvis disse foregår gennem Kirkens organisationer, udføres på en rolig og ordentlig måde. Det er også vigtigt at lægge mærke til, at Kirken ikke kun er kirke af ord, men også er en handlingens kirke. Et eksempel på, hvordan Kirkens unge kan støtte en god sag, vistes i 1970 i Salt Lake dalen. En negermenighed kunne ikke fuldføre deres kirke. De henvendte sig til Kirkens ledere om hjælp. Man følte, at dette var en god anledning for de unge mænd og piger, der havde nået alderen for Det aronske Præstedømme, til at slutte sig sammen og fremskaffe penge til dem, der trængte. Bogstaveligt talt tusinder af unge mormon-mænd og piger arbejdede med alt muligt, lige fra at pudse biler og babysitte til at slå græs for at fremskaffe tusinder af dollars for at hjælpe deres næste. Da kampagnen sluttede, holdt man en stor middag, hvor repræsentanter for de forskellige ungdomsorganisationer og negermenigheden var til stede. Der havde ikke været nogen demonstrationer, ingen plakater eller højrestøt tale, men i stedet for var der en god ånd til stede, en iver for at udføre alting grundigt og i god orden. På denne måde viste disse unge sidste dages hellige andre unge mormoner, hvordan man efter retningslinier, givet af le-

derne for sine organisationer, kan støtte en god sag — — dette projekt blev kaldt „Operation den barmhjertige samaritan“, hvad der jo var et meget passende navn.

Samfundet i dag har tilsyneladende kun øje for de grupper, der ved larm og optøjer henleder opmærksomheden på sig selv, mens det glemmer de grupper mennesker, der i det stille sørger for, at tingene bliver gjort. Jeg håber, at Kirkens ungdom ikke tager hensyn til, om verden anerkender, hvad de gør, men hellere stille, effektivt, værdigt og i god orden udfører, hvad Frelseren bød dem, nemlig: „ . . . virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.“ (L. & P. 58:27)

Biskoppens ungdomskomiteé og stavens M-mands og gleanerråd er de to råd, der tilsammen repræsenterer hele Kirkens ungdom fra 12 til 26 år. Henvend jer til jeres repræsentanter i disse råd og fortæl dem, at I ønsker at arbejde for en eller anden god sag. Jeg kender ikke en eneste repræsentant, der ikke ville blive glad over en sådan henvendelse.

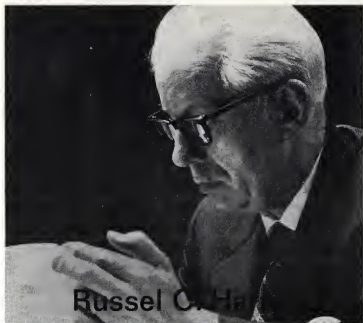
BISKOP VICTOR L. BROWN,
anden rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

I hvor stor udstrækning bør hveledagen holdes hellig?

Måske har alle samvittighedsfulde mennesker stillet sig selv dette spørgsmål. Og det har vi også god grund til, for aldrig er noget bud blevet sagt tydeligere, understreget stærkere, og i al almindelighed blevet ignoreret oftere: „men den syvende dag skal være hveledag for Herren, din Gud; da må du intet arbejde udføre . . .“ (2. Mos. 20:10)

Det er kun sundt at indrømme, at blandt dem, der ønsker at adlyde Herrens bud, er der vidt forskellige, skønt oprigtige måder at opfatte tingene på. Det er meget forståeligt. Der findes spørgsmål, hvor det er rigtigt, at vi selv skal bruge vor dømmekraft — — men skriften skal altid ligge til grund!

Du kan modargumentere, forsøge at retfærdiggøre dine handlinger, slås med din samvittighed, eller lytte til, hvad Herren siger: „Varer du din fod på sabbaten, så du ej driver handel på

min helligdag, kalder du sabbaten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, „da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs øje, Thi Herrens mund har talet. (Es. 58: 13-14)

Meningen med dette og andre skriftsteder er, at formålet med sabbaten er at nære ånden. Hvad der nærer min ånd, nærer måske ikke din ånd, men hvis vi begge har opmærksomheden rettet mod formålet med sabbaten, så er en relativ målestok tilstrækkelig og forholdsvis nøjagtig. I påmindelsen om ikke at gå sine egne veje eller dyrke sine egne fornøjelser, står der da noget om ikke at spille golf, stå på ski, gå i biografen, spille baseball eller lignende på sabbaten? Ja, det gør der efter min mening.

Da Susannah Wesley skrev et brev til sin søn, John, gav hun ham følgende råd: „Hvis du ønsker et mål for, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt af fornøjelser, så brug denne regel: Hvis det er noget, der påvirker din dømmekraft, gør din samvittigheds omtålelighed mindre, formindsker din følelse af at være Gud nær, hvis det får dig til at miste smagen for åndelige ting, hvis det giver din krop magt over din ånd, så skal du regne det for synd.“

Ved at bruge denne standard kan hver enkelt afgøre, hvad der er antageligt at gøre på Herrens dag. Dette lægger beslutningens byrde, hvor det var Herrens mening, at den skulle ligge, nemlig på den enkeltes skuldre.

Brug denne regel, når du bestemmer, hvad du vil gøre om søndagen, for åndeligt forfald kan lige så godt opstå af ligegyldighed, som det kan ske med fuldt overlæg. Livets højeste glæder forudsætter selvdisciplin og øvelse.

Aktiviteter, der ville besværliggøre min søns åndelige vækst som trettenårig, var ikke noget problem, da han var yngre. Jo mere moden man bliver, des mere hårfint må fortolkningen være. Vi har fået at vide, at vi skal studere og lære, men ville den bedste lærdom på en sabbat ikke være åndelig lærdom? Nogle college-studerende hævder, at de får bedre karakterer ved at læse 6 dage om ugen og hvile om søndagen. Dette er ikke et tilfælde — det er Herrens måde at gøre tingene på. Prøv det! . . . Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende dag hvilede han og vederkvægede sig.“ (2. Mos. 31:17)

I denne timelige verden må vi dagligt bekymre os om materielle nødvendigheder og behov. En alvis Fader forudså dette, og satte en speciel dag til side for det tilfælde, at vi ikke skulle tage os tid til at nære vor ånd — hvad der trods alt er det vigtigste. William E. Berrett har sagt: „Gud sidder ikke og venter på at komme til at piske os eller på en anden måde straffe os for ikke at holde sabbaten hellig. Det vore gerninger på dette område gør os til, vil være belønning eller straf nok.“

Dette er netop sagens kerne. Sabbaten er til for vort eget bedste — ikke for at tvinge ånden, men for at nære den. Og når ånden næres, bliver sabbaten den specielle velsignelse, som det var Herrens mening, den skulle være.

Herren har sagt: „Mine sabbater skal I holde, og min helligdom skal I frygte . . . og jeg vil . . . stadfæste min pagt med eder . . . og jeg vil . . . vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal være mit folk. (3. Mos. 26)

RUSSELL C. HARRIS,
biskop for East Mill Creek Staven, sagfører.

Den eneste sande kirke

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER, De tolv's Råd

Tale holdt ved den 141. halvårlige generalkonference.

I den sidste måned har jeg haft lejlighed til at møde såvel missionærer som medlemmer i Storbritannien, Sydamerika, Sydafrika og her i Nordamerika. Når vi mødes, står det os klart, at der er et bestemt spørgsmål, vi alle står overfor. Medlemmer af Kirken og særligt vore missionærer får ofte følgende stukket i hovedet: „Hvis der er noget, jeg ikke kan tåle, så er det dem, der siger, at de har ret, og at alle andre tager fejl.“ De vil selvfølgelig ikke gødtage, at vi er det eneste kirkesamfund med den rette gengivne myndighed fra Herren, sådan som vi hævder. Jeg forstår selvfølgelig godt, hvorfor man kan føle det sådan. Ikke desto mindre ville jeg på foranstående bemærkning svare: „Hov, vent lidt! Tænk nu over det een gang til. Det kan da ikke være Deres mening, at det faktisk, at af alle de forskellige, forvirrende trosretninger er der ingen, der kan gøre krav på sandheden, er den rette tingenes orden.“ En sådan tanke avler kun gudløshed. Når jeg tænker på ateisme, tænker jeg på den strofe, som søster Carol Lynn Pearson skrev, tilegnet en ateist:

„Gud må have megen sans for humor,
at Han kan modstå den fristelse,
det må være
kun at tildele dig dårlige kort i
livets spil,
når du påstår, at Han ikke er til.“

Der findes endnu et synspunkt, der er endnu mere udbredt, nemlig at alle trosretninger er rigtige, at de er mere eller mindre ens. Hvis der forekommer et typisk svar på missionærernes henvendelse, så er det: „Jeg tilhører allerede en kirke. Den ene kan vel være lige så god som den anden; det er lige meget hvilken kirke man tilhører, eller om man overhovedet tilhører nogen. Vi ender alligevel det samme sted alle sammen.“

Jeg kan ikke tro, at nogen, der virkelig tænker over det, vil forblive af den mening. Ikke desto mindre er der mange mennesker, der lader det være godt ved det, selvom de ikke et øjeblik ville lade det gælde på noget andet område af deres liv. De ville for eksempel ikke være af den mening, hvis det var en uddannelse, det drejede sig om. Hvem ville ikke

trække på smilebåndet, hvis nogen sagde, at alle uddannelsessteder og skoler var ens, at det ene kunne være lige så godt som det andet, og at en person fortjener at få samme diplom, lige meget hvilken skole han går på, eller hvad han studerer eller hvor længe?

Ville du indvillige i at sende eleverne til hvilken som helst skole, hvor de kunne lære alt muligt forskelligt, og så give dem et hvilket som helst højt eksamenspapir, som de måtte ønske sig — indenfor arkitektur, jura, medicin? At indtage sådan en holdning er det samme som at sige, at et menneske er en lige så god kirurg, enten han ingenting lærer eller følger de rigtige kurser. Ingen, der tænker sig om, ville holde på et sådant standpunkt, og hverken du eller jeg ville bryde os om at skulle opereres af en kirurg med en sådan uddannelse, eller jeg burde måske sige „uuddannelse.“

Er det så ikke underligt, at så mange kan mene, at det er tilfældet, når det drejer sig om religion. De råder med andre ord til at gå på hvilken som helst skole, studere lige meget hvad, eller lade helt være med at gå

i skole; vi får alle sammen det samme himmelske eksamensbevis.

Det er der simpelthen ikke nogen rimelighed i, ej heller er det sandt. Det faktum, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke på jorden, er fundamentalt. Måske ville det være nemmere og behageligere og måske også mere populært, hvis vi ikke holdt så stærkt på det; men ikke desto mindre har vi en betroet post og en hellig pligt til at holde fast ved det. Det er ikke kun en tøvende indrømmelse. Det er en direkte erklæring. Det er så vigtigt, at vi ikke kan give os en tomme.

Til dem, der synes, vi er fordømmende, vil jeg sige, at det ikke var os, der fandt på det; det var Ham selv, for Han bød, som jeg nu citerer: "... at lægge grundvolden til denne kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, den eneste, sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag. Dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer." (L. & P. 1:30)

Det være ikke dermed sagt, at alle kirkerne er fuldstændigt forkerte. De har noget af sandheden — nogle af dem endda en hel del. Der er inden for deres samfund en form for gudfrygtighed. Ofte er præsterne og deres trosfæller ikke uden troskab, og mange af dem lever et bemærkelsesværdigt kristent liv. Men de mangler alligevel noget. Gud har selv sagt, at "... de lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudsfrygtighedens skin, men for-

nægtet dens kraft." (Joseph Smith 2:19)

Evangeliet kunne sammenlignes med klaviaturet på et klaver — et omfattende klaviatur med mange forskellige tangenter, som man, når man har lært det, kan spille på på uendeligt mange måder; man kan spille en ballade, der udtrykker kærlighed, en march til at samles om, en melodi, der beroliger og en salme, der inspirerer; man kan blive ved i en uendelighed at finde noget, der passer til enhver stemning og ethvert behov.

Hvor kortsynet er det da ikke at vælge en enkelt tangent og blive ved med at klimpre den samme tone hele tiden, eller måske holde sig til to eller tre tangenter, når der er et helt klaviatur med muligheder for uendeligt mange skønne sammensætninger. Hvor er det dog skuffende, at når hele Evangeliets fylde, hele klaviaturet, findes her på jorden, så vælger så mange kirker alligevel kun at slå på en enkelt tangent. Den tone, de bruger er måske af stor vigtighed for at få den åndelige oplevelses skønne harmoni frem, men alligevel mangler der noget. Det har ikke fylde.

Man kan for eksempel blive ved med at slå på den tangent, der hedder helbredelse ved tro, så meget, at man glemmer de andre tangenter, der kunne styrke endnu mere end selv helbredelse ved tro. En anden slår på den halvglemte tangent, der siger, at man skal komme hviledagen ihu — en tangent, der i sandhed ville lyde helt anderledes, hvis den blev

spillet sammen med de altafgørende tangenter på klaviaturet. En tangent, der bruges på den måde, kan få en falsk klang. En anden spiller uafbrudt på den tangent, der fortæller, hvordan dåb bør foregå, og spiller måske på en eller to tangenter til, som om der slet ikke var et helt klaviatur. Og igen lyder den tone, han bruger, ikke rigtigt, når den bliver spillet alene, og han glemmer de andre toner.

Der findes andre eksempler, mange af dem består af, at bestemte afsnit af Evangeliet understreges i en uendelighed, og kirkerne bygger så på det i en sådan grad, at de for sig selv slet ikke lyder, som de kunne, hvis de blev føjet ind i samspil med hele Jesu Kristi Evangeliums fylde. Vi påstår for eksempel ikke, at tangenten helbredelse ved tro ikke er nødvendig. Ikke alene anerkender vi den, for hvad den er, men vi sætter vor lid til den og ser den blive brugt. Men den er ikke Evangeliet i sig selv eller dets fylde.

Vi ville aldrig påstå, at dåb ikke var altafgørende, for den udgør den officielle indmeldelse i Kirken og i Guds rige. Men hvis den tangent spilles alene uden den tilsvarende tangent for guddommelig myndighed, er fylden og harmonien borte, og tonen lyder ikke, som den skal. Og undlader man tangenterne for tro og omvendelse, er der ingen mening bag, eller hvad der er endnu værre, det er simpelthen bedrageri. Det er hvad der sker, når der ingen guddommelig myndighed er bag.

Det, vi siger, er ikke så meget, at kir-

kerne ikke er rigtige, men at de er ufuldstændige. Evangeliet fylder gengivet til jorden. Præstedømmets magt og myndighed er givet denne Kirke. Herren åbenbarede: "... dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.

„Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger.

„Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet.“ (L.&P. 84:19-21) Nu i disse sidste dage, hvor det ondes fulde kraft arbejder mod menneskene, så ser vi den uundgåelige følge af den udbredte apostasi, som omtales i skrifterne, nemlig at de kristne kirker, som burde være bolværk mod den, ikke giver deres præster og menigheden særlig meget at støtte sig til. Og så ser vi til vor store sorg ikke alene tomme kirker, men også præster gøre sig til talsmænd for ting, som netop de fremfor nogen andre skulle holde sig fra.

På disse mine seneste rejser, som jeg har omtalt, har det foruroliget mig meget, at se kirkerne bliver lukket, kirker med tilskoddede vinduer, mens ukrudtet får lov at kvæle prydanterne udenfor. Vi må se i øjnene, at en generation vil vokse op uden noget som helst forhold til skrifterne.

Det er ikke ualmindeligt at støde på mennesker, der nok er sympatisk indstillet overfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men som alligevel tager sig det let, at Evangeliet fyldes findes i den.

De stirrer sig blinde på en enkelt tangent, en enkelt læresætning, ofte en, de tager afstand fra, og mod hvilken de ønsker at protestere. De undersøger kun den alene. De vil gerne vide alt om dette punkt faktisk uden nogen sammenhæng med resten, som de totalt afviser i den forbindelse.

De ønsker at høre den tangent spillet om og om igen. Men det vil ikke gøre dem ret meget klogere, med mindre de kan se, en helhed — andre supplerende idealer og læresætninger, der tilsammen udgør en varm harmoni, en fylde, der anslår hver tone lige i det øjeblik, der er brug for den, toner, der måske lød forkert, hvis man spillede dem udenfor sammenhængen.

Men dette er ikke noget, der kun udgør en fare for undersøgerne. Mange medlemmer af Kirken, som burde vide bedre, vælger en yndlingstangent eller to og spiller til deres omgivelseres ærgrelse på dem uafbrudt. De risikerer at sløve deres egen åndelige modtagelighed. De glemmer, at der er en Evangeliet fylder, og bliver hver især, som mange kirker er blevet. De afviser måske fylden for at kunne blive ved med at klimpre på deres yndlingstangent. Tonen bliver efterhånden overdrevet og fordrejet og leder dem lige lukket ud i apostasien.

Jeg råder jer til at tænke grundigt over sagen, ja, mere end det, til at bede. Tænkning alene kan danne grundlaget for menneskelig visdom. Men der findes en bedre måde at opnå visdom på, gennem Ånden: "... Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder.“ (1. Kor. 2:10)

Da Paulus talte til korinterne, sagde han: „Og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker.

„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt.“ (1. Kor. 2:13-14)

Hver levende sjæl har ret til, ja, pligt til gennem bøn at påkalde Herren for at få svar på dette spørgsmål: Er der en sand kirke? Det var på den måde det hele begyndte, da en fjorten års dreng gik ud i skoven. To spørgsmål stillede han: „Hvilken en af kirkerne var sand?“ og „Hvilken kirke skulle han slutte sig til?“ Der ude fik han en vidunderlig åbenbaring, idet han så Faderen og Sønnen, og tidernes fylde blev gengivet. Myndigheden til at handle på Hans vegne blev gengivet og findes stadig i denne Kirke. Ved dette møde hørte vi Joseph Fielding Smith, en Guds profet tale.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er en Guds profet. Jeg ved, at Jesus er Kristus, at Han lever, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande og levende kirke på jorden i dag. Og dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Kirkens orden og praksis

Velfærdshjælp til medlemmer på gennemrejse. Det præsiderende Biskop-råds kontor har modtaget rapporter om, at personer på gennemrejse har forsøgt på uretfærdig måde at benytte sig af Kirkens velfærdsprogram. Biskopperne må udvise stor forsigtighed, før de tilsteder personer på gennemrejse hjælp. De bør altid henvende sig til den forrige biskop for at få at vide, om de virkelig har hjælp behov, og især om de er værdige til den hjælp, de ansøger om.

Nauvoo besøgscenter. Bygget under ledelse af Nauvoos Genopbygnings-selskab, blev Nauvoos besøgscenter for nylig indviet i landlige omgivelser på en grund på ca. 65 km². med udsigt over Mississippifloden ved Nauvoo, Illinois. Centret blev indviet af præsident N. Eldon Tanner, anden rådgiver i Det Første Præsidentskab. Indvielseshøjtideligheden blev holdt under en enorm teltduk i umiddelbar nærhed af besøgscentret, hvor ca. 4000 mennesker lyttede til det tidlige Nauvoos historie. For 125 år siden var Nauvoo den største by i staten.

Rettelser i genealogiske papirer. For at skabe en ensartet procedure, når der skal rettes i indsendte genealogiske papirer, er punkt 14 på side 28 i *Håndbogen for indsendelse af skemaer* udvidet til følgende: „14. Rettelser. Ændringer og rettelser til blanketter, der er indsendt til behandling, kan ikke foretages, før efter at de er færdigbehandlet, og den første bekræftelse herpå er afsenderen i hænde. Kun ændringer, der direkte angår personens identitet, bør indsendes. Det genealogiske Selskab vil vurdere, om hver enkelt rettelse er nødvendig. Enhver rettelse skal forklares i et brev, og man skal vedlægge en bekræftelse af, at sagen er færdigbehandlet eventuelt blot en kopi af bekræftelsen, hvor personen, som rettelsen angår, er nævnt. Det faktum, at der i det hele taget forekommer rettelser, viser, at der bør udvises endnu mere omhyggelighed, inden blanketterne indsendes.“

Sexundervisning. Vi tror, at det er meget risikabelt at overlade skolerne ansvaret for at lære vore børn om dette meget vigtige emne. Det er ikke klogt at skubbe dette ansvar fra sig over på samfundet eller skolen; man bør heller ikke overlade ansvaret til Kirken. Det er op til forældrene selv fuldt ud at leve op til ansvaret for, at børnene får de rette oplysninger, hvad denne sag angår.

Søndagaftensdiskussioner. Unge mænd og kvinder i dia-kon og bikubealderen inviteres ikke med til biskoppens søndagaftensdiskussioner (firesides). De unge kan ikke deltage, før de hører til lærer og MIA-maidsprogrammerne. Når der bekendtgøres invitationer til biskoppens søndagaftensdiskussioner, bør det ske efter klasseinddeling, snarere end efter alder; for eksempel: „Alle unge mænd og kvinder fra præste- lærer- og L-pige- MIA-maid grupperne inviteres til at deltage i biskoppens søndagaftensdiskussioner . . . “ Denne fremgangsmåde gør det klart, at man ikke hermed mener de bikube-piger, der er fyldt fjorten, og som ikke har lov til at komme med, før de rykker op i MIA-maidklassen.

Vi har et valg

AF ÆLDSTE ELDRED G. SMITH, Kirkens patriark.
Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference.

Lad os i tankerne gå tilbage til før den tid, hvor jorden blev til — til den tid, hvor det store råd blev holdt i Himmelen, hvor vi alle af vor himmelske Fader blev belært om formålet med livet og mulighederne, vi ville få.

„Og der stod en imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: „Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

“Og vi vil prøve dem dermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

„Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.

„Og Herren sagde: „Hvem skal jeg sende? Og han, der skulle blive menneskesønnen, svarede: „Her er jeg, send mig.“ Og den anden svarede og sagde: „Her er jeg, send

mig.“ Og Herren sagde: jeg vil sende den første. „Og den anden blev vred og bestod ikke sin første prøvestand, og på den dag fulgte mange efter ham.“ (Abr. 3:24-28)

Lucifer, som var en anden af vore ældre brødre, en morgenrødens søn, er sikkert fremkommet med et fristende tilbud. Jeg kan lige se ham sige: „Følg mig, og jeg vil give jer en ny plan, . . . den anden er gammel-dags; der behøver slet ikke at være nogen risiko. Jeg står inde for, at alle vender tilbage; ingen skal fortabes.“ Han var en god psykolog. Han talte til vor længsel efter tryghed. Han gjorde sin plan så tiltrækkende, at en tredjedel af Himmelsens hærskarer fulgte ham.

De gav afkald på deres ret til handlefrihed. De blev klare over konsekvenserne af den beslutning. De mistede deres ret til at vælge — retten til at tage deres egne beslutninger. Derpå fulgte der en krig i Himmelen, og Lucifer og hans tilhængere blev kastet ud. De blev anbragt på jorden for at prøve os, og det arbejde udfører de udmærket.

Når der skal være handlefrihed, må der være noget at vælge imellem. Der må være en modstander. Der er ingen vækst, ingen bevægelse, ingen fuldkommengørelse eller fremskridt, hvis ikke der findes en dårlig indflydelse at sejre over.

Denne dårlige indflydelse består af de kneb, som Lucifer og hans håndlangere benytter sig af, og på denne måde blev handlefriheden til en realitet.

Vi har derfor nu retten til at træffe et valg, og det er vort største gode her på jorden. Herren vil ikke, kan ikke og har ikke i sinde at tage den fra os. Det er Hans plan, at vi skal benytte den. Han råder os og belærer os hele tiden, om hvordan vi skal bruge den til vort eget bedste for stadig at udvikle os og endog opnå evigt liv.

Jeg ville synes, at Gud var meget uretfærdig, hvis Han anbragte Lucifer her for at prøve os, hvis Han ikke samtidig gav os styrke til at overvinde ham.

Husk på, at Lucifer ikke kom herved af egen fri vilje. Han tabte krigen i

Himmelen og blev anbragt her for at gøre et stykke arbejde, og han gør det godt.

Gud er retfærdig. Lucifer kan derfor kun gøre, hvad han får tilladelse til at gøre.

Tænk på Jobs historiel For hver prøvelse, som Job blev udsat for, bad Lucifer om tilladelse til at prøve Job. Han fik lov til at gå til en bestemt grænse, som så blev flyttet efterhånden. Først mistede Job sine rigdomme, så sine børn og så sit gode helbred. Så gav Herren Satan fuld magt over Job, med den undtagelse, at han ikke måtte tilintetgøre hans sjæl.

Skridt for skridt blev Job stærk nok til at modstå alt. Han udtalte det udadrettede vidnesbyrd, som vi har hørt omtalt her idag:

„Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. „Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, „hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre.”

(Job 19:25-27)

Hvis vi skal opnå en grad af fuldkommenhed, må også vi nå til et stade, hvor Herren, hvis Han ønskede det, kunne slippe Satan løs på os for fuld styrke, med den undtagelse, at han ikke kunne tilintetgøre sjælen. Hvis vi kan modstå ham, vil vi have nået en grad af fuldkommenhed, ja ophøjelse.

Som med Job, således også med os. Herren vil ikke tillade Satan at friste os mere, end vi med Hans hjælp kan modstå.

Her er en nøgle, der kan hjælpe os til at træffe rigtige valg. Herren sagde til Oliver Cowdery, da han foresøgte at oversætte skrifterne:

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

„Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt. Derfor kan du ikke skrive det, der er helligt, uden det bliver givet dig af mig.” (L. & P. 9:7-9)

Herren har sagt: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. (Se Matt. 7:7 og Luk. 11:9)

Valget er jeres eget. Ethvert menneske må træffe sine egne valg. Ingen kan leve en andens liv for ham.

Hvis I beder Faderen om hjælp, vil Han give jer styrke, magt og evne til at overvinde Lucifer og modstå hans forsøg på at friste, og på denne måde vil I blive styrket og nå nærmere fuldkommenhed. Vi må bede om Herrens hjælp.

Herren har ikke givet os nogen garanti, om at vi kan klare os på egen hånd. Lige så snart man tror, at man kan vinde over djævelen uden Guds

hjælp, har man tabt slaget, før det overhovedet er begyndt.

Jeg har hørt mange beretninger om folk, der uden Herrens støtte har prøvet at komme af med dårlige vaner, at holde visdomsordet, eller at betale tiende; og det er ikke lykkedes dem. Men når de har bedt Herren om hjælp, er vejen blevet jævnet for dem, og så har de ovenikøbet fået et vidnesbyrd om Evangeliet.

Herren har givet os mange love og bud at følge. Vi behøver Herrens hjælp for at følge dem. De er først og fremmest givet for at efterprøve vor evne til selv at træffe beslutninger, for at se om vi accepterer det, der normalt omtales som Himmellens vigtigste lov, loven om lydighed.

Når I ønsker at gøre det, Herren beder jer om, fordi Han beder jer om det, så bed Ham om hjælp; sa bliver det let at holde disse bud og befalinger.

Valget er jeres!

Glem ej, at hver og en har ret til valg imellem godt og slet; den sandhed er os blevet sagt: Gud frelser ikke dig med magt. (SDH-sange nr. 163.)

Jeg opfordrer alle til vel at mærke sig vigtigheden af og fordelene ved vor handlefrihed, til at lære, med Herrens hjælp og gennem bøn, at træffe de rigtige valg.

Jeg beder om, at Herren vil vel-signale alle dem, der ønsker at handle efter Hans vilje, og det gør jeg i Jesu, Kristi navn. Amen. ○

Fra Missionens Præsidentskab

Mine kære søskende!

Maj er den måned, hvor blomsterne springer ud, markerne bliver grønne, fuglene bygger rede — spænding fylder luften. Alle mennesker i det vidunderlige, lille land Danmark tager i skoven, til stranden og på landet for at glæde sig over foråret i al dets herlighed.

Jeg har altid elsket maj måned og af mange grunde. En af dem, og en ganske særlig grund, er at vi i denne måned fejrer Moders Dag, og jeg føler, at det er en af de virkelig betydningsfulde dage i året, fordi vi standser op for at tænke på vore vidunderlige mødre.

Gud kunne ikke være allevegne, derfor gav Han os mødre, og da Gud gav os de ti bud, var et af dem: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!“ Der kan endda tilføjes mere end det. Vi kunne også med sikkerhed sige, at hvis vi ærer vore fædre og mødre, vil vore dage blive lange, lykkelige, åndelige og fulde af glæde og tilfredsstillelse i det land, som Gud giver os.

Jeg er taknemmelig for dette; jeg lærte at bede på min moders knæ. At tage Herrens navn forfængeligt er aldrig kommet over mine læber på grund af min moder. Jeg lærte medlidenhed der. Jeg lærte tro der. Jeg lærte ærlighed der. Jeg lærte retfærdighed der. Jeg lærte sand kærlighed

der. Jeg lærte uegennytte der. Jeg lærte taknemmelighed der. Når vi derfor i dag yder vore mødre hyldest overalt i dette dejlige land, Danmark, så lad mig sige, Gud velsigne alle jer, I søde mødre, unge og gamle, så jeres liv kan vedblive at inspirere jeres børn, jeres mænd og alle andre omkring jer.

Min moder er for længe siden gået bort, men hun lærte mig så mange af de ting, som virkelig tæller, at jeg taler om hende i ærbødighed og takker Gud for mindet om hende.

Jeg lærte følgende som barn, og jeg vil aldrig glemme det: „En moder er et vidunderligt væsen. Andre mennesker elsker dig måske, men kun din moder forstår dig. Hun arbejder for dig, tager sig af dig, elsker og tilgiver dig, og når hun er borte, vil hendes minde altid være hos dig som en skytsengel.“

Søster Pehrson og jeg er taknemmelige for den inspiration I giver den danske mission.

Jeres hingvne broder
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

P.S. Hvis der endnu er søskende, som vil bryde sig om et billede af os, kan I blot skrive til os, og vi vil da være glade for at sende jer et billede.

Vielse

Den 10. januar 1972 viedes på Amager søster Elise Ruth Anborg og broder Lars Leif Næe Nielsen. Stjernen ønsker hjerteligt tillykke.

Døde

Odense:

Den 11. december 1971 døde broder Paul Reimert Hansen, 58 år gammel. Æret være broder Hansens minde.

Den 16. februar 1972 døde søster Maria-ne Sofie Damsted, 80 år gammel. Æret være søster Damsteds minde.

Esbjerg:

Den 18. januar 1972 døde søster Eranka Hedvig Gerlich, 87 år gammel. Æret være søster Gerlichs minde.

Amager:

Den 10. januar 1972 døde søster Nicoline Elisabeth Lauridsen, 81 år gammel. Æret være søster Lauridsens minde.

København:

Den 7. februar 1972 døde søster Dagmar Johanne Petrea Jensen Jørgensen, 76 år gammel. Æret være søster Jørgensens minde.

Velsignelser

Ålborg: 5. december 1971:

Frank M. Johannsens og Tove Ehrlich Johannsens datter May Ehrlich Johannsen velsignet af sin fader.

Kaj Vinther Lauridsens og Jette Thomsen Lauridsens søn Darnell Vinther Lauridsen velsignet af sin fader.

6. februar 1972:

Uffe Benny Kristensens og Anne-Lise Larsen Kristensens søn Preben Ivan Kristensen velsignet af sin fader.

Odense: 6. februar 1972:

Istvan Balazs' og Else Gurli Dybvang Balazs' søn Jan Dybvang Balazs velsignet af sin fader.

Dåb

København: 26. januar 1972:

Olav Pedersen døbt af ældste Gary Mortensen, håndspåbyggelse ved ældste Todd Evan Kimball.

28. januar 1972

Kirsten Nielsen døbt af ældste Jeffrey Page, håndspåbyggelse ved broder Sven-Erik Thomsen.

Ordinationer

Silkeborg: 16. januar 1972:

Henrik Darre ordineret til lærer af broder Vagn Darre.
30. januar 1972:

Frede Eigil Andersen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

København: 26. december 1971:

Per Erik Olsen ordineret til diakon af broder Johan Koch.

6. februar 1972:

Olav Pedersen ordineret til diakon af broder Ib Hansen.

Ålborg: 13. februar 1972:

Aage Thorvald Andersen ordineret til præst af ældste Garvin Ervin Widdison.

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:

Einar Aage Petersen, København, 65 år den 3. juni

Mary Nielsen, Odense, 75 år den 4. juni
Aksel K. Andersen, Nordre Gren, 80 år den 4. juni

Gerda Margrethe Hansen, Amager, 75 år den 4. juni

Anna Hansigne Christiansen, Ringsted, 75 år den 6. juni

Agnes Rigmor Larsen, København, 80 år den 11. juni

Ella Lilli Larsen, Amager, 60 år den 11. juni

Carla Kirstine Normand, Århus, 85 år den 12. juni

Betty Pedersen, København, 75 år den 14. juni

Andrea Knock, København, 80 år den 16. juni

Axel Christensen, København, 75 år den 23. juni

Valborg Heinrichsen, Nordre Gren, 70 år den 23. juni

Carl Waldemar Nielsen, Odense, 75 år den 27. juni

Marie Dahlin, Odense, 70 år den 28. juni
Edvard Petersen, Ålborg, 65 år den 28. juni

Alma Henriksen, Odense, 70 år den 29. juni

Kristine Thomsen, Frederikshavn, 90 år den 30. juni

Dåb

Horsens: 5. februar 1972

Dagmy Helene Olsen døbt af broder Bjarne Pedersen, håndspåbyggelse ved broder Ebbe Rosenkilde.

Esbjerg: 18. december 1971:

Ane Birthe Jørgensen Jensen døbt af ældste Jan Birk, håndspåbyggelse ved broder Arne Pedersen.

Ålborg: 29. januar 1972:

Johanne Elisabeth Pedersen døbt af ældste Todd Evan Kimball, håndspåbyggelse ved ældste Donald Jones Eyre.

Leif Pedersen døbt af ældste Palle Sørensen, håndspåbyggelse ved broder Preben Kiltgård.

May Brit Pedersen døbt af ældste Donald Jones Eyre, håndspåbyggelse ved ældste Palle Sørensen.

Nordre Gren: 28. november 1971:

Jette Love Andersen døbt af broder Mogens Wittendorf Andersen, håndspåbyggelse ved samme.

Odense: 6. februar 1972:

Jørgen Monsted Bendix døbt af ældste John Rene Haupt, håndspåbyggelse ved ældste Gary Robinson.

Silkeborg: 11. februar 1972:

Bent Bo Uhrskov Kristensen døbt af broder Vagner Uhrskov, håndspåbyggelse ved broder Novi Kølby Sørensen.

„Rigets borgeres første pligt er at føre et forbilledligt levned. Men, som jeg har sagt, er den enkeltes forbedring kun eet af Kirkens mål. Mormonismens fuldstændige ideal er at skabe retskafne borgere i et ideelt samfund.“

DAVID O. MCKAY

UDSALG

Diverse indbundne årgange af Den danske Stjerne udsælges nu til forærringspriser.

Det drejer sig om årgangene 1959, 1960, 1961, 1962, som koster kr. 15,00 pr. eksemplar. Årgangene 1963, 1964, 1965, 1966 koster kr. 20,00 pr. eksemplar, og årgangene 1967, 1968, 1969 koster kr. 30,00 pr. eksemplar.

Bestilling og betaling kan ske på giro 3 33 38 Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes. Betaling med check bedes sendt til: Den danske Stjerne's Kontor, Priorvej 12, 2000 København F

Tempelrejserne

I dagene 29. februar til og med 4. marts deltog en gruppe på 17 brødre, 15 søstre og 3 drenge i de danske sessioner i templet i Schweiz.

I de fem dage udførte vi følgende ordinanser:

Dåb for de døde	
Mandlige	936
Kvindelige	272
(schweiziske piger)	
ialt	1208

Ordinationer	288
---------------------------	------------

Endowments (levende)	
Mandlige	3
Kvindelige	1
ialt	4

Endowments (døde)	
Mandlige	288
Kvindelige	211
ialt	499

Beseglinger (hustruer til ægtemænd)	
Levende	2
Døde	27
ialt	29

Beseglinger (børn til forældre)	
Døde	ialt 988

Ialt 3016 ordinanser

Det må siges at være et fint resultat i betragtning af de relativt få søskende, som deltog i rejsen, der foregik med toget, og vi vil gerne hermed

sige en inderlig tak til jer alle for den iver, flid og tålmodighed, I udviste under de lange, sommetider anstrengende, men dejlige dage vi tilbragte i templet med dette vigtige arbejde, som er nødvendigt for at frelse vore afdøde.

De næste tempelrejsere for de danske søskende er i dagene **18.—21. juli** og **22.—25. august**, og vi opfordrer indtrængende så mange søskende som muligt til at deltage i disse rejser. Tilmelding til rejserne skal ske inden **15. juni** på særlige tilmeldingsblanketter, som fås hos grenspræsidenterne. Tilmelding skal ske inden denne dato af hensyn til arrangementerne med grupperejse, logi etc., og søskende, som ikke har tilmeldt sig i rette tid, kan ikke forvente at kunne deltage i gruppearrangementer.

Templet henstiller indtrængende, at søskende, som ikke har skolesøgende børn, og søskende, som selv kan fastsætte deres ferie, ikke deltager i juli-rejsen, men deltager i de rejser, som er fastlagt på andre tidspunkter, idet templets kapacitet ikke er beregnet på alt for store grupper, og arbejdet kan foregå i bedre ro og orden, når deltagerantallet er nogenlunde ligeligt fordelt på de forskellige rejser.

Tempelrejserne for 1973 vil snarest blive bekendtgjort, således at søskende kan tilrettelægge deres ferie efter de fastsatte datoer.

M. K.

Et hemmelighedsfuldt aftensmåltid

AF MARY ELLEN JOLLEY

Hvis det er vanskeligt at finde et tidspunkt, hvor familien er samlet, så træf aftalen i forvejen ved at give hvert familiemedlem et stykke sammenfoldet papir. Skriv med store bogstaver udenpå: Ssh!! Indeni skrives en indbydelse, der lyder sådan noget lignende som: „Du inviteres hermed til et hemmelighedsfuldt aftensmåltid hos familien Jensen mandag aften. Mødested: I dagligstuen kl. 17:00.“

Når familien mødes i dagligstuen, får hver især 5 kroner, eller hvilket beløb man nu kan afse, så det ikke vælter familiens budget. Tag dem så med hen til et supermarked eller en anden stor forretning. Instruer hver enkelt om at bruge *nøjagtig* 5 kroner, hverken mere eller mindre, til et eller andet, som han/hun kunne tænke sig at bidrage til overraskelsesmiddagen med. Hvert enkelt køb skal holdes hemmeligt for de andre familiemedlemmer, så alle kan blive overrasket under menuen. At begrænse tiden er helt i orden for en familie, der er travlt beskæftiget.

Når alle har givet deres penge ud (gjort deres indkøb), går man hjem og begynder at dække bord med det pæne porcelæn og en flot blomsterdekoration på mid'en. (Den kan man arrangere tidligere på eftermiddagen, så øges nysgerrigheden yderligere.)

Nu lader man hver især tilberede, hvad han/hun har købt, og selv komme ind til bordet med det. Man kan lade dem gøre det én af gangen, så overraskelsen bliver komplet. Hvis der er nogen, der skal tilberede noget, som det tager nogen tid at få kogt eller stegt, må man naturligvis lade dem være i køkkenet sammen, men lad det alligevel foregå så hemmelighedsfuldt som muligt.

Sådan et aftensmåltid kommer måske til at bestå af fem desserter og noget pickles, men det sjov, familien får ud af det, vil rigelig erstatte manglen på balance i næringsstofferne i dette ene måltid. Som modvægt kan Mor jo godt i forvejen have tilberedt en eller anden salat eller gryderet, så der alligevel bliver balance. I stedet for at gå ud og købe ind, foretrækker forældrene måske at lade børnene kigge på forrådshyldeerne og vælge noget, de selv kan tilberede og bidrage med til det hemmelighedsfulde måltid.

Hvorledes man nu planlægger og forbereder, så er det helt sikkert, at familien vil nyde det originale ved sådant et måltid og erklære, at det har været en af de dejligste „middage,“ de nogen sinde har været med til.

